

Ministerstvo pro místní rozvoj ČR

Staroměstské náměstí 6

110 00 Praha 1

prostřednictvím

Krajského úřadu Olomouckého kraje

odbor dopravy a silničního hospodářství

Jeremenkova 40a

779 00 Olomouc

Prostřednictvím datové schránky

K č. j.: KUOK 31260/2024

Ke sp. zn.: KÚOK/123988/2020/ODSH-SH/9065

V Ostravě dne 31.5.2024

Účastník řízení:**Společenství vlastníků pro dům Martinovská 3145/38**

se sídlem Martinovská 3145/38, Martinov, 723 00 Ostrava

IČ: 26856191

(dále jen „Účastník řízení“ nebo jen „Účastník“)

Stavební záměr:**„Komunikace – Severní spoj“****DOPLNĚNÍ ODVOLÁNÍ****proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27.3.2024, č.j. KUOK 31260/2024****I.**

Dne 27.3.2024 bylo na úřední desce Krajského úřadu Olomouckého kraje vyvěšeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27.3.2024, č.j. KUOK 31260/2024 (dále jen „**Rozhodnutí**“), kterým Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „**Stavební úřad**“ nebo „**Úřad**“), jako příslušný stavební úřad ve věci územního řízení o žádosti žadatele, tj. Statutárního města Ostrava, Prokešovo náměstí 8, 729 30 Ostrava, rozhodl o umístění stavby silnice „I/46 Komunikace – Severní spoj“. Rozhodnutí bylo Účastníkovi řízení doručeno dne 11.4.2024 podle § 25. odst. 2 správního řádu (tj. patnáctým dnem po vyvěšení na úřední desce krajského úřadu).

Účastník řízení Rozhodnutí dne včas v celém jeho rozsahu napadl odvoláním. Účastníkovi řízení následně bylo doručeno usnesení Stavebního úřadu ze dne 3.5.2024 č.j. KUOK 55241/2024, ve kterém Stavební úřad určil Účastníku řízení lhůtu do 31.5.2024 k provedení úkonu – doplnění podaného odvolání.

Účastník řízení doplňuje v Úřadem stanovené lhůtě podané odvolání následovně:

II.

1. Účastník řízení v obecné rovině konstatuje, že absolutně nechápe způsob, jakým Stavební úřad přistoupil k (ne)posouzení klíčových otázek a celkově ke způsobu vedení věci. Zcela evidentní nedostatky napadeného Rozhodnutí (viz níže) jasně indikují, že Stavební úřad v konečném důsledku absolutně rezignoval na své zákonné povinnosti. Stavební úřad neprojevil jakoukoli vážně míněnou snahu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), s relevantními námitkami Účastníka řízení se buďto vůbec nevypořádal, nebo vypořádal toliko zcela povšechně, nepřiléhavě a velmi nepřesvědčivě, a na další připomínky a vyjádření Účastníka řízení upozorňující na rozpor stavebního záměru s právními

předpisy a vady řízení, které byly Stavebnímu úřadu předloženy v průběhu takřka dvouleté anabáze, „pro jistotu“ vůbec nereagoval.

2. Tento přístup Stavebního úřadu se Účastníku jeví v tom lepším případě jako velmi ledabylý, v tom horším případě jako zcela tendenční a účelový, čemuž napovídá i skutečnost, že na základě rozhodnutí ze dne 10.11.2022, kterým Stavební úřad záměr žadatele „v prvním kole“ zamítl, se Stavební úřad se stěžejními námitkami Účastníka řízení v rámci svého správního uvážení ztotožnil a vzal je zcela za své.
3. Pokud pak Stavební úřad nyní zaujímá závěr zcela opačný, je naprosto logické, že takovýto závěr musí být přesvědčivě, logicky a podrobně zdůvodněn, čehož však Stavební úřad zjevně nebyl schopen, kdy namísto řádně zdůvodněných závěrů plynoucích z aplikace správního uvážení se Stavební úřad uchýlil toliko k jakémusi statistickému výčtu údajů z žádosti žadatele, závazných stanovisek a jiných zcela nerelevantních skutečností (územní plán, údajná možnost vyvlastnění), kdy tyto informace nadto podává tak, že Účastník vlastně ani neví, na základě čeho Úřad jeho námitkám nevyhověl.
4. Takovýto přístup představuje neakceptovatelnou aplikaci formalismu v té nejryzejší podobě. O to více zarážející je, že tohoto se Stavební úřad dopouští, přestože musí vědět, že stavební záměr představuje významnou a strategickou stavbu (*proti které jako takové Účastník řízení nic nenamítá*), avšak současně Účastníkovi řízení v napadaných dílčích částech hrozí zcela nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Za těchto okolností je nutno trvat na tom, aby Úřad věnoval posouzení věci mimořádnou péči.
5. Účastník je přesvědčen, že takto nejasné a obsahově spíše prázdné vypořádání námitek Účastníka a současně nevypořádání dalších vyjádření Účastníka působí v první řadě nepřezkoumatelnost, a tudíž i nezákonnost Rozhodnutí. Rozhodnutí nemůže již z těchto důvodů obstát a je naprosto nezbytné, aby se Stavební úřad námitkami a dalšími vyjádřeními Účastníka řízení (které nešly nad rámec občanskoprávních námitek) znovu a tentokrát opravdu důkladně zabýval. Účastník řízení důrazně upozorňuje, že uvedené nedostatky odvolací správní orgán nemůže zhojit sám, neboť toto by založilo další zásadní procesní vadu spočívající v tzv. překvapivosti rozhodnutí.¹

III. Shrnutí námitek a vyjádření Účastníka

1. Jelikož se Úřad v rámci Rozhodnutí uchýlil ke značnému zobecňování a vlastní interpretaci podaných námitek Účastníka (a úplné ignoraci navazujících vyjádření Účastníka), Účastník řízení považuje za potřebné, aby v první řadě stručně zrekapituloval zásadní argumenty, o které opřel své námitky a svá další podání (*v plném rozsahu pak Účastník odkazuje na příslušná podání, tedy na námitky, vyjádření k podkladům rozhodnutí z října 2022 a vyjádření k podkladům rozhodnutí z února 2024*):
2. Účastník řízení v podaných námitkách mj. primárně namítal, že v důsledku vybudování čtyřpruhové komunikace (doplněné o autobusový záliv s délkou nástupní hrany 31 metrů) v bezprostřední vzdálenosti bytového domu a v důsledku s tím souvisejícího nutného vybudování nové protihlukové a neprůhledné stěny o zcela mimořádných rozměrech (výška 6 m, délka 57 metrů) ve vzdálenosti přibližně 4 metry od bytového domu, dojde k nepřiměřenému dotčení práv Účastníka a vzniku nepřiměřených imisí. Účastník poukázal mj. na to, že v obecné rovině dojde k zásadnímu a nepřiměřenému zhoršení stávající kvality prostředí a pohody bydlení Účastníka, a to mj. i v rozporu s hledisky stanovenými vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a dále v konkrétní rovině uvedl:
 - a) Obyvatelé bytového domu budou oproti stávajícímu stavu neúměrným způsobem bezprostředně exponováni koncentraci zdraví poškozujících znečišťujících látek v důsledku zvýšení prašnosti (víření prachových částic a vznik prachových částic z otěru pneumatik a brzd), emisí výfukových plynů, vibrací a zvýšenému hluku a rušivých akustických vlivů (vedle samotné automobilové dopravy se jedná např.

¹ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2022, č.j. 8 As 254/2019-55.

o signalizační a zvuková hlášení při provozu autobusových linek MHD), kdy výše uvedené jevy a dopady dle názoru Účastníka řízení nastanou bez ohledu na navržená protihluková a další navržená opatření.

- b) Záměr představuje zásadní riziko stran možného poškození bytového domu (zejména v důsledku zvýšení intenzity vibrací). Účastník řízení má obavu, že může dojít k narušení statiky a nevratnému poškození bytového domu (vibrace z dopravy jsou přitom velmi citelné již nyní).

K problematice vibrací Účastník dále poukázal na skutečnost, že v rámci doplněné dokumentace, kterou žadatel předložil v rámci řízení o posouzení vlivu Stavebního záměru na životní prostředí, se konstatuje, že *„Potencionálními zdroji vibrací, které mohou narušovat faktory pohody a ovlivňovat statiku, jsou zejména stavební práce a provoz těžkých nákladních vozidel. Výraznější projev vibrací lze obecně očekávat do vzdálenosti řádově jednotek, výjimečně desítek metrů od osy komunikace. ... Vznik vibrací v období provozu záměru, který by měl vliv na obytnou zástavbu, se nepředpokládá.“* Žadatel si tedy zjevně protirečí, když připouští, že výraznější projev vibrací očekávat do vzdálenosti jednotek metrů od osy komunikace (tedy jako tomu je u bytového domu), avšak zároveň uvádí, že v období provozu záměru se vznik vibrací s vlivem na obytnou zástavbu nepředpokládá. Žadatel tedy jako by zcela opomenul vzít v potaz existenci bytového domu a fakt, že v jeho bezprostřední vzdálenosti má být vybudována zcela nová komunikace.

Účastník žádal provedení příslušných měření a poskytnutí dalších garancí, že vibrace z realizace a provozu Stavebního záměru nepoškodí bytový dům a byt, či jinak nenaruší kvalitu prostředí a pohodu bydlení Účastníka řízení, a pokud by k tomuto mělo dojít, že Účastník řízení bude ze strany žadatele plně kompenzován.

Trvalé poškození bytového domu a snížení kvality prostředí nadto dle názoru Účastníka řízení hrozí i v důsledku nevhodně zvoleného technického řešení odtoku dešťové vody.

- c) Realizace protihlukových opatření za účelem snížení hlukové zátěže je nadto „vykoupena“ vznikem jiných a z pohledu Účastníka řízení v mnoha ohledech i horších zásahů do kvality prostředí a pohody bydlení v bytě, neboť za účelem „ochrany“ bytového domu má v rámci SO 763 dojít k vybudování protihlukové stěny v prostoru hned za nástupištěm navrhované autobusové zastávky, resp. za nově budovaným chodníkem

Realizace navržené protihlukové stěny totiž nevyhnutelně povede tomu, že nejméně první dvě nadzemní podlaží Bytového domu budou protihlukovou stěnou úplně a natrvalo zastíněny (bez přístupu slunečního svitu do obytných místností), resp. pohledově i výhledově zacloněny. Zásah tohoto je naprosto drastický a bezohledný. Nelze akceptovat logiku přístupu žadatele k realizaci Stavebního záměru, kdy za účelem ochrany obyvatel bytového domu před hlukem (resp. tedy spíše za účelem ryze formálního splnění hygienických limitů), tedy za účelem ochrany jednoho z kritérií kvality prostředí a pohody bydlení, zamezí přístupu jakéhokoli slunečního svitu a omezí výhled takovým způsobem, že obyvatelé bytového domu budou mít výhled toliko „do zdi“, tedy zcela zjevně tímto opatřením naprosto excesivně a nad míru přiměřenou dosavadním poměrům poruší další a neméně důležité složky kvality prostředí a pohody bydlení.

Vedle toho bude protihluková stěna vytvářet nejen pohledově, ale samozřejmě i fakticky neprostupnou (pohyb omezující) a nevzhlednou bariéru, která sama o sobě zhorší kvalitu prostředí a pohodu bydlení všech obyvatel Bytového domu (Účastníka řízení nevyjímaje), a to jak z urbanistického, tak z estetického a architektonického hlediska.

Dotčené části Stavebního záměru se pak tímto dostávají do zjevného vnitřního logického rozporu s vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, kdy na úkor splnění požadavků stanovených v § 14 uvedené vyhlášky nebudou dodrženy požadavky § 11 až 13 uvedené vyhlášky (z logiky věci a z hlediska smyslu a účelu uvedené vyhlášky přitom musí platit,

že i tam, kde to není výslovně stanoveno, musí být nové stavební záměry posuzovány tak, že uvedené požadavky musí být dodrženy i ve vztahu k existujícím nemovitostem, které jsou příslušným záměrem dotčeny a u kterých jsou doposud příslušné požadavky splněny).

Uvedené důsledky Účastník vnímá jako daleko větší zásah do kvality prostředí a pohody bydlení mající potenciálně ještě zásadnější dopady do zdravotního stavu a pohody Účastníka řízení překročení hygienický norem pro hluk.²

Účastník řízení kromě toho upozornil na skutečnost, že údajné splnění hygienických limitů pro hluk dle zpracované hlukové studie je velmi diskutabilní, neboť ze závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 24.07.2019, č. j.: MSK 108694/2019 (dále jen „**Stanovisko EIA**“), jednoznačně vyplývá, že výsledky hlukové studie nejsou s ohledem na její nedostatky definitivní mj. co se týče konkretizace protihlukových opatření a otázky využitelnosti a reálné účinnosti tzv. tichého asfaltu (žadatel se pak nijak nezabýval konkretizací navržených protihlukových opatření, neboť tato jsou v oznámení vymezena naprosto totožným způsobem jako v dokumentaci, která byla žadatelem předložena v rámci řízení o posouzení vlivů Stavebního záměru na životní prostředí).

- d) Teoretické splnění hlukových limitů dle hlukové studie vychází nadto hraničně. Účastník řízení v této souvislosti poukázal dále na to, že Účastník řízení na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, ve kterém soud konstatoval, že *„zhodnocení, zda vliv jednotlivých negativních účinků umísťovaných staveb nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umísťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení.*
- e) Ve vztahu k SO 124 (Martinovská ul. Příjezd k bytovému domu č.p. 3145) Účastník řízení uvedl, že plánovaná přeložka stávajícího příjezdu je nevyhovující z pohledu výjezdového i vjezdového oblouku o poloměru 8 m a 25 m. Výjezd na jednosměrnou vozovku je příliš ostrý a při výjezdu budou muset řidiči najíždět více do protisměru příjezdu a přijíždějící řidič může omezit ostatní vozidla jedoucí za ním. Účastník řízení žádal, aby byl návrh uvedeného SO přepracován.
- f) Ve vztahu k SO 352 (Úprava vodovodu LT DN 200, ul. Martinovská) Účastník řízení uvedl, že plánovaná úprava vodovodu v bezprostřední blízkosti bytového domu, garáží a přilehlých zahrad během jejího provádění přímo zasáhne do možností užívání všech uvedených prostor. Současně má být realizován zásah do šachty pro přívod vody do bytového domu, což považuje Účastník řízení za nedůvodné a navrhuje, aby bylo nově provedeno nové samostatné napojení bytového domu na vodovodní řád. Účastník řízení dále namítá, že ve výkresové části Stavebního záměru není vůbec zaznamenána dešťová kanalizace a vodovod na přilehlé zahrady. Realizace uvedeného SO dále nepřiměřeným způsobem zasáhne do příjezdové cesty a přístupu ke garážím umístěných u bytového domu a omezí možnost parkování před bytovým domem. Účastník řízení dále žádal o vysvětlení, proč jsou navrhovány dvě samostatné větve potrubí a proč je větev mezi garážemi a zahradami nutná. Konečně Účastník řízení na základě předchozích zkušeností upozornil na riziko narušení celistvosti komunikací při výkopových pracích bez použití protlaků.

² V této souvislosti Účastník řízení odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, čj. 8 As 27/2012-113, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí“.*

g) Ve vztahu k SO 443 (Venkovní osvětlení ulice Martinovská, II. etapa) Účastník řízení namítal, že z dokumentace nevyplývá, jaká konkrétní svítidla a jak vysoké sloupy veřejného osvětlení jsou plánovány v bezprostřední blízkosti bytového domu (uvádí se zde pouze rozmezí hodnot). V tomto ohledu Účastník řízení požadoval, aby byly zvoleny takové typy svítidel, takové umístění sloupů VO podél nově budované komunikace (resp. autobusové zastávky) a taková výška sloupů VO, které budou s ohledem na světlené záření v co největší míře respektovat kvalitu prostředí a pohodu bydlení obyvatel bytového domu, a to zejména s ohledem na skutečnosti uvedené výše k omezení slunečního svitu a zastínění v důsledku protihlukové stěny (tedy zejména tak, aby nedostatek slunečního svitu přes den nebyl nevhodně „kompenzován“ umělým a nepřírozeným osvětlením).

h) Účastník dále upozornil na tyto další nedostatky přípravy záměru:

- z dokumentace pro územní rozhodnutí není patrné, jestli je u navrhovaného přechodu pro chodce přes ulici Martinovskou kromě osvětlení přechodu plánována i světelná signalizace pro chodce (což Účastník považuje s ohledem na navrhovanou šířku komunikace a tramvajový pás za více než žádoucí;
- dešťová kanalizace u bytového domu není ve výkresové části vůbec zakreslená;
- z dokumentace vyplývá faktická kolize přeložek mezi bytovým domem a autobusovou zastávkou, kde je fakticky umístěna kanalizace bytového domu;
- navržené řešení kanalizace s ukončením na pozemku parc. č. 2408/2 je nejasné a vyžaduje další vysvětlení žadatele;
- nadto je v rámci dokumentace uveden nesprávný typ kanalizace u bytového domu, kdy se jedná o kanalizaci splaškovou, nikoli jednotnou;
- ve výkresové části je nesprávně zakreslen přívodní kabel NN do budovy, který v současné době vede od sloupu až do budovy v zemi;
- ve výkresové části není zakreslen přívodní kabel CETIN, který je ukončen v bytovém domě;
- realizací dotčených částí stavebního záměru (rozšíření komunikace s úpravou nájezdu u bytového domu) dojde bez náhrady ke snížení počtu parkovacích míst u bytového domu, což bude mít negativní dopady stávající na kvalitu prostředí a pohodu bydlení obyvatel bytového domu.

Účastník řízení dále opakovaně upozornil, že bytový dům Účastníka jako celek patří mezi ty objekty k bydlení, které mají být v rámci celého stavebního záměru nejvíce vystaveny všem negativním vlivům spojeným s navrženou podobou stavebního záměru, přičemž apeloval na to, aby vůči námitkám Účastníka uplatnil vyšší míru individuálního přístupu a aby v souladu se zásadou materiální pravdy důkladně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

3. V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 18.10.2022 Účastník řízení dále poukázal na následující skutečnosti:

3.1. Stavební úřad zřejmě obdržel pouze minimum námitek a připomínek ke Stavebnímu záměru, což však je dle názoru Účastníka řízení nebylo způsobeno nezájmem obyvatel dotčených bytových a rodinných domů, případně spolků historicky aktivně brojících proti Stavebnímu záměru, nýbrž:

- primárně skuteností, že věc byla usnesením Ministerstva pro místní rozvoj, odboru územně a stavebně správního ze dne 19.11.2020 pod č.j. MMR-54781/2020-83/2508, přikázána k řešení Stavebnímu úřadu,

- k přikázání věci nedošlo v zájmu ochrany práv účastníků řízení, nýbrž na popud samotného Moravskoslezského kraje, který potřebu přikázání věci odůvodnil rizikem tzv. systémové podjatosti;
- Stavební úřad v dostatečné míře nezohlednil jak mimořádnou povahu a složitost Stavebního záměru, přičemž kroky, které v rámci územního řízení činil, **nepřízpůsobil těmto skutečnostem:**
 - a) **Územní řízení vede právě Stavební úřad jako stavební úřad se sídlem v jiném kraji;** řízení s velkým počtem účastníků tedy již tímto ztratilo základní aspekt proporcionality zásahu do základních aspektů práva na spravedlivý proces, **tedy dostatečnou publicitu a vědomost dotčených účastníků řízení, kterých je bezpochyby na tisíce, o tom, že se nějaké řízení vůbec vede,** neboť oznámení o zahájení územního řízení nebylo uveřejněno na úřední desce Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (**tedy tam, kde jej každý z potenciálních účastníků řízení očekával a neměl jediný důvod předpokládat, že tam uveřejněno nebude.**
 - b) **Účastníci řízení měli a mají podstatně snížené možnosti a časový prostor k řádnému a plnému uplatnění jejich práv a námitek,** neboť, jak již bylo uvedeno výše, (i) Stavební záměr je z definice velmi komplikovanou stavbou s celou řadou závazných stanovisek a podkladového materiálu, který nelze svědomitě prostudovat a obsáhnout v minimální zákonné lhůtě pro uplatnění námitek, kterou Stavební úřad účastníkům řízení v oznámení o zahájení řízení stanovil, a současně (ii) účastníci řízení musejí pro účely seznámení s obsahem spisu absolvovat cestu mimo Moravskoslezský kraj, přičemž Stavebnímu úřadu muselo být zřejmé, že **v minimální zákonem dovolené lhůtě 15 kalendářních dnů** nemohou reagovat na oznámení o zahájení řízení tak důsledně, jako by tomu bylo v případě vedení řízení u zákonem předpokládaného místně příslušného úřadu. **Je tedy evidentní, že s ohledem na logistické problémy spojené s umístěním příslušného úřadu mimo Moravskoslezský kraj** (nutnost vzít si dovolenou ve správný den, který odpovídá domluvené schůzce a úředním hodinám pro účely nahlížení do spisu, natož vyhledání potřebné právní pomoci) **Stavební úřad zcela nedůvodně účastníky řízení (vyjma žadatele, který naopak opakovaně dostal dostatečný prostor pro doplnění jeho žádosti) postavil do časové tísně, čímž se reálná délka všech Stavebním úřadem stanovených lhůt efektivně zkrátila a zkrátila se i práva Účastníka řízení na spravedlivý proces** (toto platí i pro lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí)
 - c) Stavební úřad nemusí mít dostatečné povědomí o všech poměrech v území (toto je zcela logické), a **proto byl povinen v souladu s § 87 stavebního zákona nařídít konání ústního jednání,** což by mělo i pozitivní dopady jak na publicitu Stavebního záměru, tak na lhůty k uplatnění námitek a připomínek (viz písm. a) a b) výše).

K přikázání věci nedošlo v zájmu ochrany práv účastníků řízení (těmto by, snad opět kromě Žadatele, jistě vyhovovalo, pokud by o Stavebním záměru rozhodoval dobře dostupný Krajský úřad Moravskoslezského kraje a úřední osoby, které mají povědomí o řešeném území, resp. v něm i žijí), nýbrž na popud samotného Moravskoslezského kraje, který potřebu přikázání věci odůvodnil rizikem tzv. systémové podjatosti.

Stavební úřad tedy nepřiměřeně zkrátil procesní práva účastníků řízení (pozn.: včetně Účastníka, který nemohl reagovat na záměr tak, jak by reagovat mohl, pokud k tomu dostal adekvátní prostor), čímž zatížil řízení zásadními procesními vadami majícími přímý vliv na zákonnost celého procesu.

- 3.2. Účastník řízení na Stavební úřad opětovně apeloval na to, aby veškeré jím namítané skutečnosti posoudil pečlivě a při zvážení všech negativních dopadů jednotlivě, ale zejména též v jejich komplexnosti a souvislostech. Účastník upozornil, že tato povinnost vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 11 A 109/2013, publikovaného ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém soud uvedl: „*Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku. Dopady předpokládaného umístění stavby dle návrhu a jejího vlivu v důsledku následného provozu musí být posuzovány ve vztahu k danému místu a času a musí být respektovány požadavky na ochranu zdraví před nepříznivými účinky hluku, stejně tak požadavky na kvalitu ovzduší stanovené v zájmu ochrany zdraví. Stavební úřad je povinen vyhodnotit dané vlivy ve svém souhrnu zejména v situaci, kdy ze stanovisek plyne zjištění (vycházející z odborných odhadů a studií), které nasvědčuje tomu, že zjištěné hodnoty, pokud jde o účinky samotné stavby jako takové, sice jednotlivě nevykazují nadlimitní či nepřipustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo, nebo se zjištěné hodnoty přípustné maximální limitní zátěži blíží.*“.
- 3.3. Účastník řízení dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 30.4.2020, č.j. 6 As 171/2019-37, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy a nikoliv obecný soud, aby na základě námítky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá. **Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2006, čj. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS).*“
- 3.4. Účastník dále zpochybnil věrohodnost a správnost hlukové studie z roku 2018, kdy mj. upozornil na skutečnost, že:
- a) Tato není zpracována v potřebném detailu bytového domu, jakožto jasně nejproblematictějšího místa celého záměru.
 - b) Studie obsahuje naprosto **zásadní chyby a nedostatky a nemohla tedy sloužit jako podklad pro vydání předmětného** závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje ze dne 14.2.2020 (dále také jen „**Stanovisko KHS**“); Vyjádření KHS ani podkladové hlukové studie tak dle názoru Účastníka řízení nemohou bez dalšího představovat věrohodný podklad pro rozhodnutí Stavebního úřadu a Stavební úřad by měl v souladu s ust. § 3 správního řádu zajistit zpracování konkrétní hlukové studie k působení hluku v důsledku realizace Stavebního záměru na bytový dům v potřebném detailu, na základě které bude Stavební úřad schopen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a současně námítky Účastníka řízení posoudit a rozhodnout o nich. **Hluková studie v tom lepším případě buďto některé věci opomíjí, nebo v tom horším případě účelově zkresluje tak, aby vůbec mohlo být o realizaci předmětné části Severního spoje v teoretické rovině uvažováno, kdy:**
 - **Z hlukové studie vyplývá, že na rozdíl od jiných obytných objektů podlé trasy Severního spoje hluková studie ve vztahu k bytovému domu řeší jediný výpočtový bod (jedná se o bod č. 19) (na str. 17 hlukové studie se nadto uvádí, že výpočtový bod je umístěn na opačné východní straně (!) bytového domu; z obrázku č. 14 lze sice dovodit, že**

výpočtový bod byl zřejmě umístěn na západní straně bytového domu, nicméně dle názoru Účastníka řízení by toto vyžadovalo bližší vysvětlení ze strany žadatele).

- V hlukové studii uvádí, že z hlediska stávající hlukové zátěže území lze pro souhrnný popis hluku z provozu dopravy použít data z provedeného hlukového mapování území (INSPIRE dostupné na geoportal.gov.cz), kdy na str. 8 je uveden výřez jen mapy v měřítku plánované trasy Severního spoje (tedy opět v detailu, který je naprosto nedostatečný pro vyvození jakýchkoliv závěrů ve vztahu k bytovému domu).
- Z mapových podkladů INSPIRE (dostupných na <https://geoportal.gov.cz/web/guest/map>, III.5 Lidské zdraví a bezpečnost, Strategická hluková mapa Prahy, Brna, Ostravy a Letiště Ruzyně) vyplývá, že Bytový dům je ze západní strany již nyní nadlimitně zatížen hlukem ze současné pozemní komunikace (vzdálené přes 30 m), a to velmi výrazně, kdy příslušný venkovní chráněný prostor na západní straně bytového domu, spadají do izofony pro interval 70-75 dB (L_{dn}), resp. 60-65 dB (L_n) – viz obrázky níže (ze kterých mj. vyplývá i stávající hlukové zatížení ze stacionárních zdrojů hluku, kterými jsou již výše zmiňované průmyslové areály (obrázek pro noc – viz příslušné vyjádření):

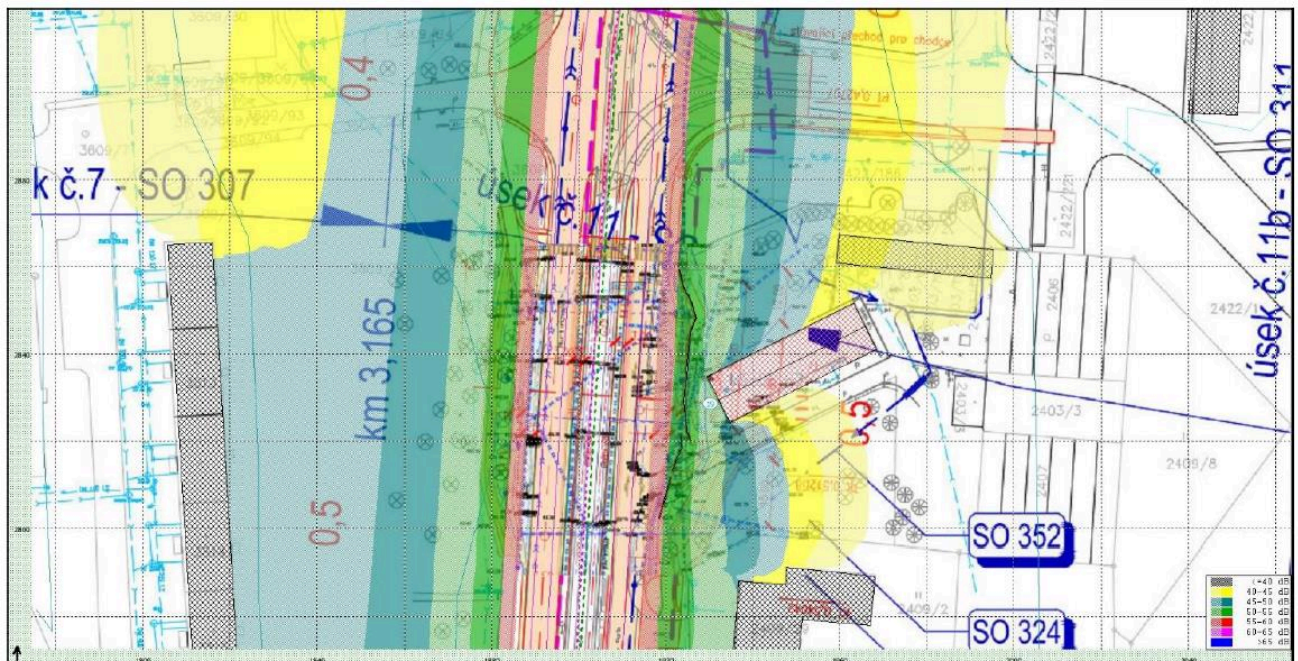

- Není tedy možné, aniž by nedošlo k zásadnímu zkreslení vstupních údajů, aby zpracovatelé hlukové studie při vyhodnocování výsledků modelů mohli vycházet z výchozích hodnot hlukové zátěže (výpočtový STAV 0: stav dopravy v roce 2035 bez realizace Severního spoje), jak je uvedena na str. 21 hlukové studie, kdy konkrétně u předmětného výpočtového bodu č. 19 se uvádí, že pro DEN bude ve STAVU 0 hodnota Laeq, T činit ve výšce 2,5 m pouhých 56,1 dB a např. ve výšce 7,5 m 58,5 dB, a pro NOC 50,3 dB, resp. 52,6 dB (pro výšku 7,5 m). Vysvětlením nemůže být ani skutečnost, že se jedná o modelový stav pro rok 2035, neboť jestli lze něco očekávat, tak je to celkové zvýšení intenzity dopravy oproti stavu k datu, kdy bylo provedeno měření hluku. Účastník řízení dále podotýká, že údaje ze strategického měření hluku jsou údaje reálně naměřené, nikoli modelované, tudíž jsou podstatně přesnější, než model vytvořený v závislosti na modelovém stavu dopravy (který ze své

podstaty představuje jen další předpoklad vnášející do celého výpočtu pro konečný stav velkou míru nejistoty). Účastník dále mj. požadoval, aby žadatel vysvětlil, jakým způsobem dospěl k modelové hodnotě pro STAV 0, která se oproti naměřeným hodnotám vyplývající ze strategických hlukových map odlišuje i o více než 10 dB a aby žadatel věrohodně vysvětlil, jak se daný způsob stanovení hodnot pro STAV 0 odrazil ve zjištění hodnot pro STAV 1 a 2.

- I pokud by měly být výchozí hodnoty, se kterými je v hlukové studii evidentně dále pracováno, správné, z hodnot pro STAV 2 vyplývá, že tyto mají být pro výšku 7,5 m přesně na hranici přípustných limitů.
- V hlukové studii uvedené údaje jsou nadto v přímém rozporu s grafickým znázorněním bytového domu v rámci hlukové studie na obrázku 14, ze kterého vyplývá, že pro noc je celá západní strana bytového domu ve výšce 5 m zakreslena v (zelené) izofoně pro interval 50-55 dB, tedy bezpečně nad hygienický limit:

Obrázek 14: Průběh pásem izofon – výpočtový bod 19, STAV 2, NOC, 5 m n.t.

- Hluková studie tedy pravděpodobně vychází z nesprávných vstupních údajů a dále je zjevně vnitřně rozporná, kdy některé výsledky dokonce přímo indikují překročení závazných limitů (a to překročení zásadní). Z tohoto je jasně patrné, že pro uvedený STAV 2 (s hygienickým „nočním“ limitem 45 dB) je modelováno zatížení (50-55 dB – zelená barva) na celé západní straně domu (tedy nikoli jen 43,7 dB, jak se uvádí v tabulce pro výpočtový bod ve výšce 5,0 m) a dokonce je počítáno se stále ještě nadlimitní zatížením (45-50 dB – modrá barva) chráněných prostor umístěných na severní a jižní straně bytového domu.
- **Uvedený rozpor číselné hodnoty uvedené v tabulce s mapovým podkladem není možné ponechat bez vysvětlení. Současně z výše uvedeného detailního výřezu vyplývá, že není možné jen tak „neřešit“ ostatní strany bytového domu a nestanovit výpočtové body minimálně na severní a jižní straně.**
- Dle Účastníka řízení není připustit jakékoliv pochybnosti a nepřesnosti ve smyslu odhadů projektanta a navrženého technického řešení a je bezpodmínečně nutné, aby byla provedena detailní hluková studie vztahující se k bytovému domu, která přesně stanoví (změří), jaké je aktuální hlukové zatížení z provozu předmětné komunikace, a zda je vůbec

fyzikálně možné realizovat takové protihlukové opatření, aby při přiblížení komunikace na několik málo metrů od bytového domu mohly být hygienické limity splněny (Účastník řízení je přitom přesvědčen, že nikoliv, a i z toho důvodu jsou veškeré problematické aspekty hluku ve vztahu k bytovému domu značně upozaděny nebo velmi podivným způsobem zkresleny).

- S ohledem na skutečnost, že navržené řešení je již nyní ve své maximalistické podobě zcela za hranou rozumného a pro Účastníka řízení snesitelného řešení, nemůže se Účastník řízení spokojit ani s ujištěním uvedeným ve Vyjádření KHS, kde KHS MSK uvádí, že ověření predikcí se zajišťuje reálným měřením hluku. Pokud jsou zde totiž dány natolik závažné pochybnosti o správnosti výsledků hlukové studie, resp. pokud jsou i při navržení uvedených protihlukových opatření hygienické limity splněny naprosto hraničně, není zde dán prostor po jakoukoliv chybu, neboť také reálně hrozí, že v budoucnu naměřené hodnoty nebude možné řešit dodatečným opatřením. Žadatel tedy bude nucen řešit neřešitelné, přičemž však subjektem nejvíce poškozeným nedůsledností projektanta a KHS MSK by byl Účastník řízení. Účastník řízení je přesvědčen, že hlavním úkolem Stavebního úřadu je nyní předejít těmto situacím a postavit na jisto (nebo alespoň s dostatečnou mírou věrohodnosti), že limity splněny budou a vznik obdobných situací a střetů reálně nehrozí.
- Kromě výše uvedeného pak Účastník řízení upozornil na další zásadní nedostatky a chyby hlukové studie, které spočívají:
 - v nemožnosti ověření zjištěných výsledků, kdy tato není zpracována v potřebném detailu a neobsahuje žádné konkrétní výpočty;
 - v tom, že nezahrnuje hluk z tramvajové dopravy s konstatováním (viz např. str. 15 hlukové studie), že „realizace záměru nevyvolá změny v provozu tramvajových linek“ – Účastník řízení s tímto nesouhlasí, neboť tento výchozí předpoklad není ničím podložen a je ryze spekulativní; nadto platí, že i za situace, kdy je tramvajový pás fakticky součástí předmětné místní komunikace, tramvajový provoz musí být při modelování situace zohledněn (stále se jedná o zdroj hluku, který je neodmyslitelně spjat s provozem na místní komunikace);
 - v tom, že zjevně nezahrnuje modelový hluk z provozu autobusů zastavujících a rozjíždějících se (včetně akustických signálů) v autobusovém zálivu, který má být umístěn před bytovým domem; tento aspekt nemůže být opomenut, neboť bude rovněž nezanedbatelně zvyšovat hluk spojený s provozem místní komunikace, a je tedy nutné jej v hlukové studii náležitě zohlednit;
 - v tom, že nezahrnuje všechny potřebné výpočtové body pro všechny venkovní chráněné prostory staveb umístěné na západní straně domu (umístěním výpočtového bodu doprostřed fasády samozřejmě může dojít ke zkreslení výsledků a nemusí odpovídat realitě na severozápadním rohu Bytového domu – viz také obrázky výše);
 - v tom, že z ní není patrné, zda již je do výsledku zahrnuta nejistota měření ve smyslu § 20 odst. 4 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., kdy v hlukové studii se pouze uvádí, že „odchylku výpočtu lze očekávat v intervalu $<-1.8; +1.8 \text{ dB}>$ “;
 - v tom, že celá studie je postavena na předpokladech (viz str. 24 hlukové studie: „Všechny uvedené výsledky modelu je potřebné chápat jako předpokládané, neboť vychází z odhadu možného dopravního provozu na posuzovaných komunikacích. Odhad přesunu dopravy v takto významném měřítku propojení Poruby a centrální Ostravy může být zatížen významnou chybou v odhadu chování motoristů a modelované hodnoty L_{Aeq} se

tak mohou od skutečných lišit.”); na těchto předpokladech (již kalkulujících s významnou chybou) však dle názoru Účastníka řízení nelze stavět, neboť hodnoty hluku modelované ve vztahu k bytovému domu nedávají jakýkoliv prostor pro chybu a provedení dalších opatření (viz také výše).

4. V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024 Účastník řízení dále poukázal na následující skutečnosti:

4.1. Stavba protihlukové stěny v těsné (cca 4 m) vzdálenosti od západní stěny bytového domu je v rozporu s požadavky kladenými ust. § 25 (stále aplikovatelné) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, kdy konkrétně:

- v odst. 1 se uvádí, že *„Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické...požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.”*
- v odst. 4 se uvádí: *„Jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, **musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn**, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. **Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových***

Na stavbu protihlukové stěny je nutno nahlížet jako na samostatnou nebytovou stavbu, nebo jako na součást stavby pozemní komunikace určující výškový rozměr (objem) dané pozemní komunikace, tj. v každém případě jako na nebytovou stavbu, jejíž odstup od bytového domu je nutno poměřit hledisky dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Viz také:

- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2003, č. j. 7 A 178/2002-36: *„Územní rozhodnutí se nevyžaduje jenom pro stavební úpravy, při nichž se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby [§ 32 odst. 2 písm. a) a § 139b odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona]. **Takovou stavební úpravou však není stavba protihlukové stěny u dálnice, neboť jí dochází ke změně výškového ohraničení stavby dálnice.**”*
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2018, č. j. 10 A 77/2016-146: *„Přisvědčit lze rovněž námitce žalobce, že **stavební úřad se v územním souhlasu nijak nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky podle § 96 odst. 1, 2 a § 90 stavebního zákona, neboť jejich naplnění bez dalšího toliko konstatoval. Nezabýval se tím, zda se poměry v území podstatně nemění (§ 96 odst. 1 stavebního zákona), ani tím, **zda je umístění protihlukového oplocení v souladu s obecnými požadavky na využívání území, stanovenými stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. Konkrétně např. požadavky OTTP se zabýval jen v rozsahu čl. 14 (Staveniště a zařízení staveniště) a čl. 10 (Rozptylové plochy a zařízení pro dopravu v klidu) a zcela pominul vlivy umístované stavby z hlediska čl. 4 odst. 1 OTTP (zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí), čl. 22 OTTP³ (ohrožení zdraví a zdravých životních podmínek), či čl. 24 OTTP (proslunění bytů odpovídající normovým hodnotám), jakož i žalobcem poukazovaného čl. 8 OTTP (**vzájemné odstupy staveb**)**.”***
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113: *„[35] Námitka stěžovatele, že zhoršení pohody bydlení žalobce nelze dovozovat pouze ze zhoršeného výhledu a že uznání takové námítky by vedlo k rozšíření okruhu účastníků všech*

³ Pozn.: Pojmem „OTTP” jsou míněny pražské stavební předpisy, které ale v relevantních otázkách obsahují totožnou úpravu jako vyhláška č. 501/2006 Sb.

stavebních řízení, je zcela irelevantní. Předně se **v posuzovaném případě nejedná pouze o „o něco menší výhled“, jak uvádí stěžovatel. Snížení odstupové vzdálenosti o více než třetinu je za situace, kdy původní vzdálenost byla cca 8 m, citelným zásahem do úpravy vnitrobloku.** Stavební úřad si toho musel být vědom. Nadto, jak již uvedl městský soud, před provedením úprav stavby měl žalobce výhled na vrcholky historických dominant Starého Města pražského a vzrostlé stromy uvnitř vnitrobloku, avšak **v současnosti se z oken svého bytu může dívat z pětimetrové vzdálenosti pouze na protější budovu s vedením kouřovodu a vysokou protihlukovou stěnou pro jednotky vzduchotechniky a chlazení. V této situaci je i z obecné zkušenosti jasné, že takové omezení výhledu z bytu má podstatný vliv i na jeho hodnotu.** K tomu městský soud pouze poznamenal, že se snížení hodnoty majetku žalobce negativně projeví při realizaci práva vlastníka s věcí nakládat, což představuje závěr vyplývající z běžného lidského uvažování...

[36] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že nikdo nemůže očekávat, že výhled z oken jeho nemovitosti bude absolutně neměnný. V právním státě však lze důvodně očekávat, že pokud dojde v okruhu několika málo metrů od nemovitosti jednotlivce k zásadní změně výhledových poměrů jako nepochybné složce pohody bydlení, která přímo souvisí i s posuzováním oslunění nemovitosti a stíněním okolních budov, bude se moci k těmto změnám vyjádřit ve správním řízení, bude-li se toho domáhat.

[37] Byť městský soud nikde výslovně nezmiňuje, zda byla pohoda bydlení žalobce narušena nad míru přiměřenou poměrům, **z odůvodnění rozsudku je tato skutečnost zřejmá (např. „další citelné zkrácení o 3,097 m v důsledku povolených stavebních úprav považuje soud za neakceptovatelné“, na s. 14 rozsudku) ...**

[48] Stěžovatel má pravdu v tom, že se na **vzájemné odstupy budovy čp. 1086 a hotelu** neuplatní čl. 8 odst. 3 vyhlášky OTHP, neboť ten upravuje odstupy mezi rodinnými domy. **Budova čp. 1086 je však bytovým domem ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. c) vyhlášky OTHP a hotel je stavbou pro ubytování ve smyslu písm. t) téhož ustanovení.** Jak uvedl městský soud, uplatní se proto čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP, **který upravuje odstupy mezi stavbami pro bydlení a obdobně i odstupy od staveb nebytových** (odst. 2 in fine). Nadto se vždy použije i čl. 8 odst. 1 vyhlášky OTHP, který upravuje obecné požadavky na odstupy staveb. **Mezi budovami proto měl být odstup rovný alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn budov,** který ovšem vzhledem k historické zástavbě nebyl dodržen ani před vydáním stavebního povolení. Pokud je tedy odstup budov menší než požadovaný vyhláškou, musí správní orgán o to přísněji vážit, zda další zmenšování tohoto prostoru povolí, např. prostřednictvím výjimky podle čl. 63 vyhlášky OTHP. V tom případě však bude nezbytné přihlížet i k požadavkům čl. 8 odst. 1 vyhlášky OTHP, zejména hygienickým, veterinárním, požární ochrany, civilní ochrany a požadavkům na osvětlení a oslunění i zachování pohody bydlení.

[50] **Pokud by se stěžovatel rozhodl povolovat stavby ve vnitroblocích jako v prolukách a nedodržoval by žádné odstupové vzdálenosti mezi stavbami, ze sousedních bytů orientovaných do vnitrobloku by vznikaly kobky. Takové byty by byly znehodnoceny,** nemluvě o porušení předpisů na úsecích požární ochrany, bezpečnosti obyvatelstva, hygieny, předpisů o ochraně památek i dalších. Taková představa je absurdní, a názor stěžovatele je proto neudržitelný."

Je tedy evidentní, že výška vyšší z protilehlých stěn (bytový dům) jasně převyšuje vzdálenost 4 m, a proto je navrhované umístění protihlukové stěny nepřipustné již s ohledem na § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

- 4.2. Vytvoření protihlukové stěny (PHS) nepřiměřeným a nedovoleným způsobem zhorší kvalitu prostředí, dům zcela odřízne od zbytku okolí a vytvoří řadu jiných emisí, konkrétně **z bytů a obytných místností na západní straně bytového domu se stanou „kobky“ s nulovým výhledem** (jako rovněž velmi podstatnou složkou kvality prostředí a pohody bydlení) a kontaktem s venkovním prostorem, resp. zamezí přístupu osvětlení/oslunění do takové míry, že budou stěží splněny hygienické limity. Kromě toho nelze hovořit ani o tom, že by navržené protihlukové opatření mělo nějak závažně úspěšné účinky stran limitace nadměrného hluku, kdy i toto vychází hraničně (na limitních hodnotách), a to se zásadními pochybnostmi (viz dále). Toto vše má nastat v lokalitě, která je již za současného stavu nadměrně zatížena mj. i emisemi z provozu okolních průmyslových areálů.
- 4.3. Umístění namítaných částí záměru **nutně povede k tomu, že byty v domě se stanou prakticky neobyvatelnými a neprodejnými.**
- 4.4. Účastník řízení opětovně upozornil Úřad na jeho povinnost ujistit skutkový stav, o němž nepanují důvodné pochybnosti.
- Účastník řízení připomněl, že v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 11 A 109/2013, publikovaného ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, bylo konstatováno: *„Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku. Dopady předpokládaného umístění stavby dle návrhu a jejího vlivu v důsledku následného provozu musí být posuzovány ve vztahu k danému místu a času a musí být respektovány požadavky na ochranu zdraví před nepříznivými účinky hluku, stejně tak požadavky na kvalitu ovzduší stanovené v zájmu ochrany zdraví. Stavební úřad je povinen vyhodnotit dané vlivy ve svém souhrnu zejména v situaci, kdy ze stanovisek plyne zjištění (vycházející z odborných odhadů a studií), které nasvědčuje tomu, že zjištěné hodnoty, pokud jde o účinky samotné stavby jako takové, sice jednotlivě nevykazují nadlimitní či nepřipustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo, nebo se zjištěné hodnoty přípustné maximální limitní zátěži blíží.“*
- 4.5. Účastník řízení zopakoval své pochybnosti k věrohodnosti a správnosti hlukové studie, přičemž k doplnění hlukové studie z roku 2019 uvedl, že **toto modeluje hlukové zatížení při využití tzv. tichého asfaltu, nicméně je evidentní, že pouze nekriticky přebírá výsledné hodnoty z tabulky uvedené v hlukové studii z roku 2018 a s těmito dále pracuje.** Kromě toho, mapy které jsou přílohou studie z roku 2019 a jsou součástí spisu, obsahují izofony pro výšku 2,5 a 5,0 m (nikoli však již pro výšku 7,5 m (!)) a jsou bohužel zpracovány v takovém měřítku, že z detailu bytového domu není ověřitelné, zda uváděné číselné hodnoty v tabulce odpovídají skutečnému modelovanému průběhu izofon. **Tak či tak ovšem platí, že pokud je dána zásadní pochybnost již k takto převzatému údaji (z tabulky studie z roku 2018), další zpracování tohoto údaje (který byl pro výpočet klíčový) nemůže být validní.**
- 4.6. Účastník řízení dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123 navrhl, aby Stavební úřad nechal opatřit další podklady:
- a) Hlukovou studii zpracovanou autorizovanou nebo akreditovanou osobou ve smyslu § 32a a 83c zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, řešící v nezbytném detailu a podrobně zatížení hlukem ve vztahu k západní straně bytového domu s tím, že autorizovaný/akreditovaný

zpracovatel (kterým dle veřejně přístupných informací projektant - společnost DOPRAVOPROJEKT Ostrava, a.s. není⁴)

- vyhodnotí i stávající zdroje hlukového zatížení,
 - zahrne do studie i prvky, na které upozorňoval Účastník řízení ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 18.10.2022 (jiné zdroje hluku, autobusy, tramvaje, akustické signály, odchylky),
 - provede výpočty a namodeluje výpočtové body tak, aby tyto opravdu odpovídaly požadavkům zákona, tzn. nikoli orientačně, ale zcela přesně chráněným venkovním prostorům obytných místností – nestačí tedy, aby body byly umístěny někde uprostřed domu nebo v hypotetických výškách 2,5 m, 5 m a 7,5 m, neboť vůbec neodpovídají tomu, kde se chráněné venkovní prostory skutečně nacházejí,
 - zpřístupní výchozí hodnoty pro výpočty a další podklady pro výpočty v rámci správního spisu tak, aby výstupy z nové hlukové studie byly transparentní a přezkoumatelné a Účastník řízení je mohl dále konzultovat s odborníky – tyto podklady i přes opakované žádosti žadatel stále tají a Účastníkovi řízení je doposud nezpřístupnil – není tedy možné klást Účastníkovi řízení k tíži, že sám nezpochybnil výsledky hlukové studie předložením vlastních odborných výpočtů, neboť nesoučinnost žadatele mu v tom brání.
- b) Měření a případně studie vibrací, neboť, jak opakovaně uváděl Účastník řízení, silné vibrace z dopravy pociťuje již nyní, a to je pozemní komunikace vzdálena několikanásobně oproti plánovanému stavu. Takto může být podložen alespoň nějaký předpoklad, že a) nebude docházet k překračování hygienických limitů b) obava Účastníka, že vibracemi může dojít k narušení statiky domu a nezvratným škodám na majetku, není důvodná.
- c) V návaznosti na aktualizované poklady výše obstaral i aktualizaci závazného stanoviska KHS MSK, které se doposud ke kumulaci negativních vlivů a jejich dopadům na kvalitu prostředí a pohodu bydlení v bytovém domě dostatečným způsobem nevyjadřuje (naopak je evidentní, že veškerá dosavadní stanoviska posuzovala Stavební záměr jako celek, nikoli však v detailu jednotlivých domů ovlivněných Stavebním záměrem - viz také dále).

Účastník opakovaně uvedl, že s ohledem na mimořádnou a extrémní povahu navrhovaných opatření s extrémními dopady do kvality prostředí, není možné řešení otázek splnění či nesplnění limitů při provozu Záměru zcela nezodpovědně ponechat na budoucích měřeních. Účastník upozornil, že např. **manévrovací prostor pro budoucí řešení případného neplnění limitů je při současných rozměrech protihlukové stěny nulový**, resp. pravděpodobně i technicky nemožný. **To samé platí pro vibrace, které aktuálně nejsou řešeny vůbec.**

- 4.7. Účastník dále Stavební úřad s odkazem na Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 62/2019-86 upozornil, že ze spisu vyplývá, že stanoviska poklady rozhodnutí stále neobsahují veškerá aktuálně platná vyjádření vlastníků a správců sítí. Současně upozornil, že závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 15.1.2020, č.j. SMO/033536/20/ÚHAaSR/Moj, již pozbylo platnosti, je neaktuální a obsahově zcela nedostatečné. Účastník řízení dále uvedl, že závazná stanoviska vydaná správními úřady v přenesené působnosti působícími v rámci Statutárního města Ostravy nebo Moravskoslezského kraje mohou trpět vadou podjatosti úředních osob, a to ze zcela

⁴ Viz <https://szu.cz/sluzby/autorizace/program-autorizace/seznam-autorizovanych-laboratori/>;
https://www.cai.cz/?page_id=4499

stejných důvodů, jaké namítal sám žadatel, když žádal o odnětí věci z působnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (k tomuto viz dále).

IV. Nezákonnost Rozhodnutí spočívající ve zcela nedostatečném, neúplném a nesprávném vypořádání námitek a dalších vyjádření Účastníka

1. S ohledem na výše uvedené shrnutí je dle Účastníka evidentní, že Úřadu předložil celou řadu zcela konkrétních námitek, návrhů a vyjádření mající mj. i charakter upozornění na neaktuálnost, neúplnost a zjevnou nesprávnost některých klíčových podkladů Rozhodnutí, jakož i námitky spíše technického charakteru (viz čl. III odst. 2 písm. e) až h) výše),
2. V kontrastu s tím je z Rozhodnutí více než patrné, že **Úřad podané námitky Účastníka v rámci jejich vypořádání zásadně zestručnil, zobecnil a interpretoval, resp. prezentoval takovým způsobem, že se z nich prakticky vytratila podstata**, resp. podstatné a klíčové argumenty zřejmě „z pohodlnosti“ raději ani nezmiňoval. Úřad nadto mylně uvádí, že Účastník namítal to stejné, co ostatní účastníci bydlící v předmětném domě, resp. dokonce co namítalo příslušné společenství vlastníků, což ovšem zjevně není pravda. Uvedené takto do očí bijící zásadní nedostatky plně dokreslují, s jakou pečlivostí Úřad k vypořádání námitek Účastníků a celkově k vydání Rozhodnutí přistoupil.
3. Co se týče vlastní podstaty vypořádání námitek Účastníka, toto je natolik nedostatečné, nepřiléhavé a obsahově prázdné a nekonkrétní, že **v podstatě zcela absentuje a Rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné** (jakkoli Účastník i na tyto nerelevantní argumenty Úřadu reaguje níže).
4. Stejně nepřezkoumatelné a nezákonné je i (ne)vypořádání dalších skutečností a návrhů obsažených ve vyjádření Účastníka k podkladům rozhodnutí ze dne 18.10.2022 a 27.2.2024 (viz výše), neboť v Úřad k těmto „pro jistotu“ neuvádí vůbec nic, resp. otevřeně přiznává, že se těmito podáními vůbec nezabýval, kdy na str. 120 Rozhodnutí uvádí, že „*Podaná vyjádření jsou shodná s námitkami podanými v průběhu řízení a proto se k nim krajský úřad již dále nevyjadřuje*“ (!!!). Z výše uvedeného shrnutí je však více než patrné, že tato vyjádření shodná nejsou, tudíž Účastník řízení se musí ptát, zda Úřad vůbec měl snahu se těmito podáními seznámit. Účastník řízení dochází k závěru, že nikoli, neboť jinak si neumí vysvětlit, že Úřad nereagoval ani na dobře a korektně míněná upozornění Účastníka vztahující se obecně např. k pozbytí platnosti stanovisek a vyjádření. V tomto ohledu Účastník zvláště namítá i skutečnost, že úřad se nezabýval ani otázkou splnění podmínky vzájemných odstupů staveb, a to ani v rámci části Rozhodnutí, kde bez bližšího zdůvodnění konstatoval, že záměru splňuje požadavky § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přestože na zjevný nesoulad s tímto (v konečném důsledku) zákonným požadavkem Účastník upozornil již v rámci podaných námitek, a dále v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024, kde svůj závěr podrobně zdůvodnil (!) – viz výše.
5. Již na tomto místě je tedy možné konstatovat, že Úřad vyjádření a návrhy Účastníka (*mj. návrhy na to, aby Úřad učinil další kroky ke zjištění skutkového stavu, o němž nepanují důvodné pochybnosti, odstranění zásadních logických rozporů podkladů rozhodnutí apod.*) **zcela a otevřeně ignoroval, nijak se s nimi nevypořádal a ani nezdůvodnil, proč navržené důkazy nezajistí a neprovede, čímž zatížil řízení i Rozhodnutí zásadní neodstranitelnou vadou, Rozhodnutí je současně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné a odvolací správní orgán je povinen jej zrušit.** Platí totiž, že nedostatečné vypořádání se s vyjádřeními, návrhy či námitkami účastníků řízení, resp. jejich úplné ignorování zakládá bez dalšího vadu Rozhodnutí neslučitelnou se základními principy právního státu a působící jednoznačnou nezákonnost Rozhodnutí, ať už pro objektivní rozpor rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu,⁵ či pro porušení zásady rovnosti účastníků podle § 7 správního řádu, zásady slyšení podle

⁵ V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, **a informace o tom, jak se správní orgán**

§ 4 odst. 4 správního řádu a práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Náprava není možné ponechat na odvolacím správním orgánu v rámci rozhodnutí o nynějším odvolání Účastníka, kdy tímto by byla zásadním a protiústavním způsobem zkrácena práva všech účastníků řízení plynoucí z práva na spravedlivý proces, neboť tito by ztratili možnost na novou argumentaci a posouzení odvolacího správního orgánu reagovat (byla by tím založena tzv. „překvapivost rozhodnutí“).

6. S ohledem na obsah námitek a obou vyjádření Účastníka je rovněž zřejmé, že pokud na tyto Úřad nereagoval a vůbec nerefletoval jejich obsah, který mj. zásadním způsobem zpochybnil využitelnost klíčových podkladů rozhodnutí pro účely umístění záměru a posouzení námitek Účastníka, nemohl postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy, kdy neučinil ani jeden procesní krok, který by byl s to Účastníkem poukazované pochybnosti a nesrovnalosti odstranit. Za tímto účelem se ani nepokusil opětovně vyzvat žadatele, aby se ke konkrétním vytýkaným nesrovnalostem vyjádřil. Rozhodnutí jako celek je tedy zatíženo i touto vadou, je tedy nezákonné a současně i nesprávné. Logicky pak platí, že jestliže Úřad nezjistil stav věci, o němž nepadají důvodné pochybnosti (resp. ani se o to nepokusil), nemohl ani správně postupovat při vypořádání námitek Účastníka (resp. těch námitek, které v Rozhodnutí Úřad zmínil), neboť pro učinění si informovaného úsudku o oprávněnosti těchto námitek, nemohl mít dostatek podkladů (viz výše vytýkané vady hlukové studie).
7. Odhlédne-li Účastník od výše uvedených naprosto stěžejních vad Rozhodnutí a řízení, tak co se týče vlastního odůvodnění vypořádání námitek, je předně evidentní, že Úřad žádnou z uplatněných námitek v podstatě konkrétně nevypořádává, když se omezuje toliko na velmi obecné a nerelevantní proklamace, které Účastník není schopen pochopit a interpretovat. Celé vypořádání námitek (kromě výše uvedených zásadních nedostatků) je zcela nekonkrétní a není vůbec jasné, jaký vztah mají Úřadem uvedené skutečnosti k řešení a vypořádání té které konkrétní námítky.
8. Účastník v tomto ohledu a v reakci na Úřadem provedené vypořádání namítá následující:
 - 8.1. Úřad na str. 116 Rozhodnutí uvádí, že se jedná „o nikterak průkazně podložené námítky“, kdy odkazuje na § 52 správního řádu.

Úřad přitom nelogicky zcela opomíjí, že z § 52 správního řádu vyplývá toliko to, že „*Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*“.

Viz také Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40 (plné znění citovaných pasáží viz vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024), ve kterém soud konstatoval: „16. Účastníci správního řízení jsou povinni označit důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení (§ 52 správního řádu), **avšak právě z důvodu uplatnění zásady materiální pravdy není správní orgán návrhy účastníků vázán a není v zásadě zbaven odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu.** ... 19. Důkazní povinnost účastníků územního řízení je tedy různá. **Účastníci ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tj. účastníci s právem podat námítky (vedle dalších), musí své námítky pouze dostatečně odůvodnit a tvrdit, jakým konkrétním způsobem může být jejich právo územním rozhodnutím dotčeno. Ve srovnání s tím je důkazní povinnost žadatele silnější.** V souladu s § 86 odst. 2 stavebního zákona musí k žádosti přiložit množství podkladů, mimo jiné dokumentaci zpracovanou autorizovanou osobou ... 23. **Lze uzavřít, že v souladu se zásadou materiální pravdy je stavební úřad odpovědný za zjištění skutkového stavu v rozsahu dostatečném pro vydání územního rozhodnutí, přičemž zkoumá rovněž soulad posuzovaného záměru s ochranou práv účastníků řízení. Stavební úřad se musí vypořádat s řádně vznesenými námítkami, o nichž se účastníci nedohodli. Je nepřijatelné, aby tyto rozpory vyřešil tak, že plně přijme stanovisko žadatele, aniž by věc sám posoudil. Jestliže pro posouzení určité otázky příslušné úřední osoby nemají dostatečnou odbornou způsobilost, je nutno,**

vypořádal s návrhy a námítkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí...“

jak správně uvedl krajský soud, postupovat dle § 56 správního řádu. Na okraj je možno poznamenat, že pokud by bylo pravdivé tvrzení stěžovatele, podle něž by znalec musel být jmenován prakticky v každém územním a stavebním řízení, pak je na místě se zamyslet nad tím, zda je stavební úřad, který není odborně způsobilý posoudit žádnou žádost o vydání územního či stavebního rozhodnutí, vhodně personálně obsazen.“.

V této souvislosti je nutno upozornit, že právě tohoto zjevně vadného přístupu se zkratkovitě dopouští i Úřad, neboť kromě toho, že se neobtěžoval věcně reagovat na námitky Účastníka a tyto zákonným způsobem posoudit, tak na str. 106 Rozhodnutí uvedl, že Úřad „dodává, že dokumentace pro vydání územního rozhodnutí byla autorizována oprávněnou osobou Ing. Martinem Staňkem, ČKAIT 1103648. ... Podle ust. § 159 odst. 2 stavebního zákona projektant odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu, včetně vlivů na životní prostředí. Je rovněž povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru“.

Svou liknavost k plnění zákonných povinností Úřad dále potvrdil na str. 104 Rozhodnutí, kdy dokonce uvedl, že „V územním řízení je povinen správní orgán posoudit záměr žadatele, zda je stavba podle svého druhu a účelu, na daném pozemku možná, tedy zda, je v souladu s výše jmenovaným ustanovením stavebního zákona, či ji lze umístit za splnění určitých podmínek, nebo jde o stavbu, jejíž umístění je v rozporu s ust. § 90 stavebního zákona, a je tedy nutné návrh na umístění stavby zamítnout.

Pokud však stavba je v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů, **nezbývá správnímu orgánu, než navrhané umístění stavby povolit...**“

Přenesení zákonné odpovědnosti Úřadu na projektanta pak Úřad jasně demonstroval na str. 117 Rozhodnutí, kdy uvedl, že „...Krajský úřad Moravskoslezského kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 24. 07. 2019 pod č. j. MSK 108694/2019 souhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí k záměru „Komunikace – Severní spoj“, přičemž v tomto stanovisku **rovněž stanovil podmínky pro fázi přípravy záměru, respektive pro zpracování dokumentace pro územní řízení, jejichž splnění ze strany zpracovatele této dokumentace bylo potvrzeno** a následně vydal na ně navazující Verifikační závazné stanovisko č. j. MSK 96809/2022 ze dne 18. 07. 2022“.

S ohledem na povahu a rozmanitost námitek Účastník rovněž neví, co mu vlastně Úřad vyčítá, tedy zejména jaké námitky a jak je měl doplnit, aby byly více průkazné. Účastník navíc vychází ze základní informace, kterou Úřad uvedl již v oznámení o zahájení řízení, tedy že mu jsou dobře známy poměry v území (§ 87 odst. 1 stavebního zákona), kdy z toto důvodu i upustil od ústního jednání. Za tohoto stavu nelze jinak než dovodit, že se Úřad seznámil s místními podmínkami i v kontextu bytového domu, tedy musí mu být známo, že před bytovým domem je aktuálně volné prostranství, kde je aktuálně v násobně větší vzdálenosti umístěna pozemní komunikace, a jaké nepřipustné a nepřiměřené změny kvality prostředí způsobí navrhované umístění záměru včetně protihlukové stěny.

Stavební úřad musí být schopen si toto s ohledem na jím deklarovanou znalost poměru v území vyhodnotit sám. Účastník řízení ostatně ani netuší, jak by měl dále prokazovat např. to, že protihluková stěna bude umístěna ve vzdálenosti 4 m od okem bytového domu a jaké nepřipustné imise toto bude působit. K posouzení uvedené námitky není zapotřebí, aby Úřad disponoval jakýmkoliv speciálními znalostmi či aby tato byla podložena sofistikovanými důkazními prostředky.

Každému totiž musí být hned na první pohled jasné, že nikdo nechce žít v „kobce“ a z okna se z bezprostřední vzdálenosti dívat toliko a výhradně jen do ohyzdné protihlukové stěny.

Ostatní namítané skutečnosti plně vyplývají ze správního spisu a pokud nevyplývají zcela určitě a přesně (na což Účastník Úřad v konkrétních ohledech upozornil např. v případě nevyhovující hlukové studie, úplné absenci studii vibrací a nedostatečného vyjádření KHS), Stavební úřad byl povinen sám z vlastní iniciativy všechny rozpory odstranit a pořídit další důkazní prostředky.

Koneckonců i sám Účastník v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024 Úřad upozorňoval, že on sám není schopen nechat zpracovat např. oponentní hlukové studie, nechat změřit vibrace apod., jelikož potřebnými podklady na úrovni dokumentace a vstupních údajů a dat disponuje pouze žadatel. Současně platí, že za situace, kdy žadatelem předkládané podklady vykazují zásadní nedostatky, primárně žadatel by měl nést náklady na jejich přepracování.

Účastník řízení tedy vyčerpávajícím způsobem namítal a tvrdil buďto skutečnosti, které není zapotřebí nijak zvlášť dokazovat, neboť jsou zcela evidentní, vyplývají ze správního spisu, resp. z dokumentace Stavebního záměru **a jejichž posouzení je možné při znalosti poměrů v území provést bez dalšího** (drastické omezení výhledu, zvýšení imisí z dopravy), **nebo skutečnosti, které byly důkazně podloženy v později doložených podkladech.**

Ve vazbě na výše uvedené Účastník řízení odkazuje i na následující závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123: *„Shora uvedená tvrzení žalobců, že hluková studie je založena na velmi mírných výchozích hodnotách, že hlukové podmínky závisejí na mnoha faktorech a nedají se přesně určit, že hodnoty hladiny hluku vypočtené v hlukové studii jsou hraniční a skutečné hodnoty bývají ještě vyšší a že má být přistoupeno k prodloužení protihlukové zdi a jejímu zvýšení, byla formulována pouze v obecné rovině a nebyla podepřena žádnými důkazy, které by závěry protihlukové studie zpochybnily. Ani za této situace však požadavku na řádné posouzení námitek žalobců nemohlo být vyhověno pouhou citací obsahu souhlasného stanoviska dotčeného orgánu státní správy a hlukové studie, jak správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích učinily. Jestliže totiž stavební úřad a odvolací orgán z uvedených dokumentů vycházely, měly k námitkám žalobců vysvětlit, z jakých důvodů jejich závěry považují za objektivní, úplné a přesvědčivé. Takto musely postupovat obzvláště za situace, kdy v podmínce 5a rozhodnutí o umístění stavby byla žadateli uložena povinnost zpracovat návrh opatření proti hluku u objektů s naměřenými hraničními hodnotami (také u rodinných domů žalobců) a postupovat podle blíže nespecifikovaných navržených opatření, prokáže-li se během průběžného měření překročení přípustných hodnot. Stavební úřad sice tuto podmínku formuloval pro účely stavebního řízení, nicméně jí připustil možnost, že umístěvanou stavbou dojde k překročení hygienických limitů hluku. Jejich nedodržením by přitom byla nepřipustně snížena i pohoda bydlení žalobců, čímž by nebyla splněna ani jedna z podmínek pro vydání územního rozhodnutí zakotvená v ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976. S ohledem na hraniční hodnoty hladiny hluku vypočtené v hlukové studii pak měly správní orgány obou stupňů dále zhodnotit, zda splňují i požadavek na pohodu bydlení, což rovněž neučinily.“*

- 8.2. Úřad na str. 117 nahoře (zřejmě?) indikuje, že námitkám nevyhoví, jelikož předmětný záměr je uveden v územním plánu a Účastník měl námitky (neříká však které) uplatnit při pořizování územního plánu.

Účastníku není zřejmé, zda Úřad indikuje, že k námitkám (všem, nebo jen některým?) nepřihlíží s ohledem na existující územní plán a § 89 odst. 2 stavebního zákona.

Pokud ano, činí tak natolik nekonkrétně, že Účastník na tyto úvahy objektivně vzato ani nemůže relevantním způsobem reagovat.

V obecné rovině jsou ovšem tyto úvahy Úřadu zcela liché, kdy Účastník nenamítá ničeho proti tomu, že plocha před domem je „rezervována“ pro rozšíření komunikace (Účastník nadto neví, a Úřad toto taky nijak nekomunikuje, od jakého okamžiku tomu tak je a zda vůbec měl Účastník kdykoli možnost se tomuto aktivně bránit), nýbrž primárně namítá, že konkrétní řešení této komunikace včetně autobusového zálivu a protihlukové stěny vyvolá nepřipustné imise, které nejsou a ani nemohly být v těchto konkrétnostech na úrovni pořizování územního plánu řešeny.

Existence územního plánu nemůže mít dopad na výsledek posouzení občanskoprávních námitek v územním řízení a současně nemůže dotčeným účastníkům řízení jakkoli bránit v plném uplatnění řešených námitek. Předmět procesu pořizování územního nelze zaměňovat s předmětem územního řízení, v rámci kterého mají být ideálně do budoucna vyřešeny konkrétní soukromoprávní námitky dotčených vlastníků a případné spory. Podstatou námitek Účastníka pak není rozporování existence samotné územní rezervy v územním plánu, nýbrž to, jakým způsobem a za jakých podmínek má být konkrétní stavební záměr umístěn a jaké imise a zásahy do kvality prostředí a pohody bydlení konkrétních účastníků řízení právě konkrétní technické řešení v územním plánu předvídané stavby přináší. Námitky tohoto charakteru není možné z logiky věci uplatnit dříve (a zpravidla ani později), než právě v územním řízení.

- 8.3. Hned vzápětí Úřad zmiňuje, že územní řízení je navazující řízení na řízení EIA, kdy splnění podmínek Stanoviska EIA bylo potvrzeno ze strany zpracovatele dokumentace (!!! – viz dále) a bylo vydáno verifikační závazné stanovisko č. j. MSK 96809/2022 ze dne 18. 07. 2022 (dále také je „**Verifikační stanovisko**“) Úřad dále rekapituluje, že žadatel předložil hlukovou studii, studii zastínění a že se k podaným námitkám vyjádřila i KHS. Jaký dopad mělo toto statistické shrnutí na úvahy Úřadu stran vypořádání námitek Účastníka, již Úřad nesděljuje.

S těmito obecnými úvahami se Účastník se v detailu i všech konkrétnostech vypořádal a na jejich zjevné nedostatky upozornil již v rámci podaných vyjádření k podkladům rozhodnutí, na které však Úřad vůbec nereagoval. Jen pro úplnost Účastník dodává, že řízení o posuzování vlivů na životní prostředí nemá žádnou souvislost s vypořádáním konkrétních námitek účastníků navazujícího řízení.

Předmět a účel těchto řízení je zcela odlišný, přičemž pokud by tomu tak nemělo být, je evidentní, že smysl územního řízení by se zcela vyprázdnil. Takovýto závěr ze stavebního zákona nevyplývá.

- 8.4. Úřad dále na str. 118 naznačuje, že námitky (opět však neuvádí, které z nich) by snad ani nemusel řešit s ohledem na údajnou možnost vyvlastnění, kdy uvádí: „*Jedná o stavbu, jejíž veřejná prospěšnost a celospolečenský přínos jsou stanoveny v územně plánovací dokumentaci. Pro takovouto stavbu ve smyslu stavebního zákona dotčené nemovitosti za účelem realizace této stavby lze vyvlastnit či vlastnická práva k nim omezit a ani negativní stanoviska vlastníků těchto nemovitostí tak nemusí zabránit vydání územního rozhodnutí. **Řešení námitek účastníků řízení je nad rámec kompetencí krajského úřadu v územním řízení o umístění stavby.** Je věcí stavebníka dokončit majetkoprávní vyrovnání, a to v případě nemožnosti dohody i cestou vyvlastňovacího řízení, před vlastním zahájením stavby*“.

Účastník ani v tomto případě netuší, kam uvedené zdůvodnění směřuje, tedy zda Úřad opravdu říká, že námitky nemusí vypořádávat s ohledem na možnost vyvlastnění, aniž by však konkrétně uvedl, že byty a bytový dům lze vyvlastnit jen proto, že jsou dotčeny nepřiměřenými imisemi.

Ani toto zdůvodnění není přezkoumatelné, přičemž Účastník je přesvědčen, že pokud má Úřad za to, že je zde dána možnost vyvlastnění, musí toto konkrétně uvést a musí uvést rovněž to, že právě z toho důvodu námitky nemusí vypořádat, přičemž jediným řešením pro žadatele by v následných krocích bylo iniciováno a úspěšné dokončení procesu vyvlastnění. Obecně má ale Účastník za to, že i tento dílčí „závěr“ nemá zákonnou oporu. V žádném právním předpisu není uvedeno, že stavební úřad není

povinen nevypořádat námitky uplatněné dle § 89 stavebního zákona, pokud je zde dána teoretická možnost vyvlastnění záměrem dotčené nemovitosti.

- 8.5. Co se týče navazujících pasáží, ani zde není Účastník s to identifikovat, kam vlastně směřují a co konkrétně z nich pro účely vypořádání námitek a závěrů Úřadu vyplývá. To platí i pro Úřadem odkazované velmi obecné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 03. 2010, sp. zn. 7 As 13/2010, které samozřejmě lze aplikovat na libovolný stavební záměr, aniž by to mělo v důsledku něco znamenat pro vypořádání konkrétních námitek. Je naopak spíše zarážející, že Úřad se nebyl schopen jakkoli vypořádat s rozhodnutími správních soudů, která při posouzení skutkově obdobných věcí hovoří ve prospěch Účastníka (zastínění, hluk, odstupy staveb a znemožnění výhledu) a na jejichž závěry Účastník opakovaně v průběhu řízení upozorňoval.
- 8.6. Zbývá dodat, že strohá podoba a obecnost odůvodnění vypořádání námitek působí velmi zvláště a nestandardně i v kontrastu s odůvodněním prvního vydaného rozhodnutí ve věci, kterým Úřad v roce 2022 zamítl žádost o vydání územního rozhodnutí, a to mj. právě s ohledem na nepřiměřené zhoršení kvality prostředí. Úřad tehdy velmi správně a citlivě za využití správního uvážení a opírající se o závěry jiné judikatury vyhodnotil námitky Účastníka ve prospěch Účastníka. Účastník je přesvědčen, že aby mohlo být Rozhodnutí považováno za přezkoumatelné a přesvědčivé, měl by Úřad dostatečně podrobně vysvětlit své úvahy i směrem k změně tohoto svého názoru a např. i to, proč původně aplikovaná judikatura správních soudů již není použitelná a přiléhavá. Úřad se nadto neobtěžoval být jen jedinou námitku Účastníka vypořádat alespoň takovým způsobem, že by její obsah zohlednil v podmínkách Rozhodnutí.
9. **Z výše uvedeného je tedy zcela patrné, že způsob vypořádání námitek, jakož i nevypořádání námitek a vyjádření působí bez dalšího nezákonnost a nesprávnost Rozhodnutí, Rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a je nutné jej zrušit.**

V. Další vady Rozhodnutí působící jeho nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost

1. Stavební úřad na str. 37 Rozhodnutí v jeho výrokové části u SO 763 (předmětná protihluková stěna) uvádí, že „Původně uvažované 1,2 m vysoké plnostěnné hrazení (průhledné zábradlí) nebude realizováno“. Na str. 43 Rozhodnutí v části stanovící závazné podmínky pro realizaci záměru k PHS 6 (předmětná protihluková stěna) ovšem Stavební úřad uvádí, že „Stěna doplňuje původní řešení, kterým je oplocení autobusové zastávky nízkým 1,2 m vysokým hrazením (které bude i v tomto případě realizováno).“

Uvedené informace jsou tedy v jasném rozporu a není jasné, která z výše uvedených vzájemně se vylučujících variant má platit. V tomto ohledu je Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho neurčitost.

2. Závazné podmínky pro fázi přípravu záměru Stavební úřad evidentně zcela bezmyšlenkovitě přezval ze Stanoviska EIA, aniž by vzal v potaz, že celá řada těchto podmínek **měla být již dávno splněna, vyhodnocena a potažmo zapracována do dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (!)**.
3. Tak např. v rámci části podmínek týkajících se fáze přípravy záměru (str. 39-44 Rozhodnutí), Stavební úřad nekriticky přejímá a opakuje tyto podmínky:
- a) „Problematiku vibrací v chráněných vnitřních prostorech staveb projednat v rámci další přípravy záměru s příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví a na základě projednání popřípadě přijmout příslušná opatření (např. precizovat konstrukční řešení komunikace s ohledem na přenos vibrací). Provést změření technické seismicity u vybraných stávajících objektů obytné zástavby umístěných nejblíže ke komunikaci.“

Součástí správního spisu však není ani jeden záznam, který by se týkal projednání problematiky vibrací s KHS. Je přitom jasné, že problematika vibrací musí být řešena již ve fázi umísťování záměru. O to více toto platí za situace, kdy na riziko nadlimitních vibrací opakovaně upozornil i Účastník řízení v rámci podaných námitek, a to i z hlediska možného narušení statiky a poškození bytového domu.⁶

- b) „Konkretizovat navrhovaná protihluková opatření a případně dle upřesnění záměru rozpracovat další“

Ani zde ze strany žadatele nedošlo k jakémukoliv upřesnění, kdy navrhovaná protihluková opatření (včetně účastníkem napadaného SO 763) zůstala od vydání Stanoviska EIA bez jakýchkoliv úprav či upřesnění. Pro realizaci záměru je nutno již v této fázi přípravy projektu tyto upřesnit, neboť Účastník musí bezpečně vědět, jaké jsou konečné parametry daného stavebního objektu, který je z hlediska intenzity narušení práv Účastníka naprosto stěžejní.

- c) „Zpracovat **aktuální podrobné hydrogeologické a geotechnické posouzení** lokality záměru s ohledem realizaci stavby a předložit jej jako součást dokumentace pro územní řízení“

Žadatel v tomto případě dokonce otevřeně přiznal, že uvedenou podmínku nesplnil, kdy v dokumentu „Komunikace – Severní spoj, Podmínky závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí“ uvedenou podmínku zcela svévolně a nesprávně interpretuje tak, že tímto Krajský úřad Moravskoslezského kraje myslel vlastně to, že uvedené podrobné **hydrogeologické a geotechnické posouzení se má předložit až v rámci zpracované dokumentace pro vydání stavebního povolení (!)** - viz níže:

Stanovisko projektanta:
Podmínka je splněna pro potřeby DÚR. Podmínka se týká DSP.
Projektová dokumentace DÚR a návrh jejího technického řešení vychází ze zpracovaného předběžného geotechnického průzkumu (G-Consult, 2015), jež byl předán jako podklad od zadavatele projektové dokumentace. V rámci zpracování projektu byly posouzeny hydrogeologické a geotechnické aspekty lokality a technické řešení stavby Severního spoje tomu bylo přizpůsobeno. V rámci dalšího projekčního stupně DSP bude zpracován podrobný geotechnický průzkum dle požadavků TP 76 - Geotechnický průzkum pro pozemní komunikace, na základě jehož výsledků budou dílčí technická řešení blíže dospecifikována (založení mostů atd...).

Účastník chápe, že podrobný geotechnický průzkum se zpravidla realizuje až pro účely zpracování dokumentace pro vydání stavebního povolení, nemusí tomu tak ovšem být vždy, **ale hlavně toto nic nemění na tom, že takto byla ve Stanovisku EIA formulována a že tuto si projektant nemůže začít vykládat po svém a jak se mu to hodí. Na takový výklad samozřejmě nemohl přistoupit ani Úřad.**

Neprovedení podrobného geotechnického průzkumu má pak mj. silnou vazbu na nesplnění podmínky dle písm. b) výše, kdy je logické, že bez provedení tohoto průzkumu a zjištění přesných podmínek pro založení každé PHS je nemožné navrhnout konkrétní podobu PHS (což platí o to více v případě předmětné gigantické PHS), kdy žadatel a projektant zkrátka neví nic bližšího o relevantních geotechnických podmínkách (tedy neví, co mu geotechnické podmínky dovolí a co nikoli). Je přitom dost dobře možné, že na základě výsledků podrobného geotechnického průzkumu bude zjištěno, že předmětnou PHS v nyní navržené podobě ani nebude možné realizovat. což má samozřejmě přímý dopad na správné vyhodnocení podstatné části námitek Účastníka, včetně posouzení splnění hygienických limitů pro hluk.

⁶ K důležitosti měření viz také <https://www.fast.vsb.cz/224/cs/spoluprace/nabidky-pro-firmy/laborator-geotechnickeho-monitoringu-a-technicke-seismicity/>

Účastník řízení k tomuto doplňuje, že skutečnost, že podrobné posouzení nebylo provedeno, a tudíž ani nemohlo být zapracováno do dokumentace pro územní řízení, vyplývá již z toho, že příslušná veřejná zakázka je zadávána až nyní (viz <https://www.vhodne-uverejneni.cz/zakazka/geotechnicky-pruzkum-gtp-v-ramci-pripravy-stavby-silnice-ii-470-ostrava-severni-spoj-1>). V rámci této zakázky se mají mj. realizovat i nové vrty v bezprostřední blízkosti bytového domu.

Je tedy zcela evidentní, že přes naprosto jasný příkaz uvedený ve Stanovisku EIA nebyla dokumentace pro územní řízení v souladu s tímto příkazem zpracována a doplněna, tudíž v konečném důsledku nemůže být ze strany Úřadu ani projednatelná, resp. musí nutně vést k tomu, že žádost bude zamítnuta. Zahrnutí této podmínky (která již měla být splněna), navíc ve zcela totožném znění, do podmínek Rozhodnutí nadto působí jasnou nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost Rozhodnutí.

- d) „Zpracovat **aktuální** hlukovou studii s vyhodnocením použití tzv. tichého asfaltu a s vyhodnocením bez jeho užití, vyhodnocení studie projednat s příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví a výsledek projednání předložit v rámci dokumentace pro územní řízení“

Ani v tomto případě nebyla podmínka splněna.

Žadatel totiž nezpracoval **aktuální** hlukovou studii, nýbrž omezil se pouze na to, že původní hlukovou studii z roku 2018 (která však již v daný okamžik nebyla aktuální – viz také dále) doplnil o výpočty snižující původně (v daný okamžik již neaktuální) vypočtené hodnoty o variantu s využitím tichého asfaltu. Žadatel tedy v okamžiku zpracování studie v roce 2019 nepracoval s aktuálními a v tu dobu dostupnými daty, tudíž je vyloučeno, že by zpracoval aktuální hlukovou studii tak, jak mu bylo přikázáno ve Stanovisku EIA (blíže viz čl. VII).

- e) „Zpracovat **aktuální** rozptylovou studii a s ohledem na výsledky navrhnout případná „kompenzační“ opatření i nad rámec platných právních předpisů“

Součástí spisu je pouze rozptylová studie z roku 2018 (která mj. indikuje až 30% nárůst některých emisí – blíže viz vyjádření Účastníka k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024), tudíž je evidentní, že ani tato nebyla aktualizována. I v tomto případě platí, že aktuální rozptylová studie hraje klíčovou roli pro účely posouzení možností samotného umístění záměru v území, jakož i pro posouzení námitek Účastníka řízení, neboť má přímý dopad na možnosti umístění záměru v území a volbu případně jiných alternativních řešení. Je tedy nepochybné, že pokud byla tato podmínka stanovena pro fázi přípravy záměru, měla být splněna a její splnění doloženo již v rámci dokumentace pro územní řízení.

4. V tomto ohledu je tedy rovněž evidentní, že selhal nejen Úřad, ale pravděpodobně i Krajský úřad Moravskoslezského kraje, který z pozice dotčeného orgánu vydal (mj. značně opožděné) Verifikační stanovisko, přičemž ale vůbec neověřil splnění podmínek, které měly být splněny a zapracovány do dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (jak bylo stanoveno buďto explicitně, nebo toto vyplývá z logiky věci). V případě Krajského úřadu Moravskoslezského kraje má Účastník obavu, že tato zjevná benevolence a nedůslednost při plnění zákonných povinností může být dána v důsledku existence tzv. systémové podjatosti (viz dále). V případě Úřadu je evidentní, že tento sám nic neověřoval, neboť v tomto ohledu nechal zpracovateli dokumentace absolutní volnost, která však, jak je uvedeno výše, vedla k vlastní a velmi divoké interpretaci závazných podmínek Stanovisek EIA spočívající mj. ve svévolném zaměnění dokumentace pro vydání územního rozhodnutí a dokumentace pro vydání stavebního povolení.

V. Nezákonnost Rozhodnutí spočívající ve vydání Rozhodnutí přes skutečnost, že některá stanoviska a vyjádření správců sítí a technické infrastruktury pozbyla platnosti

1. Jak již Účastník upozorňoval v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024, poklady rozhodnutí, ke kterým se Účastník vyjadřoval, neobsahovaly veškerá aktuálně platná vyjádření vlastníků a správců sítí.
2. Z výčtu podkladů uvedeném v Rozhodnutí vyplývá, že tuto skutečnost Úřad nijak nerefletoval a nijak nenapravit, a to přestože toto řešil i v rámci tohoto řízení v minulosti, kdy žadatel opakovaně vyzýval k doložení aktuálních a platných stanovisek správců.
3. Konkrétně Účastník upozorňuje, že dle jeho informací v době vydání Rozhodnutí již pozbyla platnosti:
 - d) Stanoviska Dopravního podniku Ostrava a.s., jejichž platnost skončila 25.2.2022, resp. 19.3.2023,
 - e) Stanovisko Povodí Odry, s.p. jehož platnost skončila dne 24.1.2024,
 - f) Stanovisko ČD – Telematika a.s., jehož platnost skončila dne 17.3.2023,
 - g) Stanovisko Ostravské vodárny a kanalizace a.s., jehož platnost skončila 16.2.2024.
4. Je tedy evidentní, že Rozhodnutí z tohoto důvodu trpí zásadní vadou, kterou není možné napravit jinak než jeho zrušením.
5. V tomto ohledu Účastník odkazuje (stejně jako v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024) na Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 62/2019-86: *„K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v napadeném rozsudku nepřehlédl skutečnost, že žalobkyně namítla neplatnost stanovisek až ve svém vyjádření k doplnění podkladů pro rozhodnutí ze dne 23. 8. 2013. Správně však uzavřel, že žalovaný byl ve smyslu § 90 písm. e) stavebního zákona i bez námítky žalobkyně povinen dohlédnout na aktuálnost a platnost vydaných stanovisek správců sítí ke dni vydání napadeného rozhodnutí: „[s]oud konstatuje, že přestože byly tyto námitky uvedeny nikoli v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby, nýbrž ve vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 23. 8. 2013, měl se k nim žalovaný přinejmenším stručně vyjádřit; jednalo se totiž o jeden z předpokladů pro vyhovění žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. K tomu, aby žalovaný mohl rozhodnutí o umístění stavby v odvolacím řízení potvrdit, musela být souhlasná stanoviska správců sítí platná ke dni vydání rozhodnutí, což se však nestalo. U stanovisek, jejichž platnost v průběhu odvolacího řízení vypršela (např. stanovisko Pražské teplárenské ze dne 10. 8. 2011, stanovisko UPC Česká republika a.s. ze dne 15. 8. 2011 aj.), proto mělo být požádáno o prodloužení jejich platnosti, popř. podána zcela nová žádost o vydání souhlasného stanoviska. Žalovaný tedy postupoval nezákonně, když navzdory upozornění žalobců nepřihlédl ke skutečnosti, že doba platnosti některých stanovisek tvořících podklad pro rozhodnutí o umístění stavby již marně uplynula.“* Námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.“

VI. Nezákonnost Rozhodnutí spočívající ve vydání Rozhodnutí přes skutečnost, že závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 15.1.2020, č.j. SMO/033536/20/ÚHAaSR/Moj, již pozbylo platnosti; případně neaktuálnost, nesprávnost, nedostatečnost a nepřezkoumatelnost, tedy i nezákonnost stanoviska

1. Jak již Účastník upozorňoval v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024, závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 15.1.2020, č.j. SMO/033536/20/ÚHAaSR/Moj (dále jen „**Stanovisko ÚHA**“), již pozbylo platnosti.
2. Účastník si je vědom, že dobu platnosti závazných stanovisek zákon obecně neomezuje a tyto lze jako závazný podklad rozhodnutí využít i dlouho poté, co byla vydána (samozřejmě za předpokladu, že jsou stále aktuální).
3. Podle § 96b odst. 5 stavebního zákona platí, že *„Závazné stanovisko platí 2 roky ode dne vydání, nestanoví-li orgán územního plánování v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 3 roky.“*

4. Podle § 96b odst. 7 stavebního zákona platí, že závazné stanovisko nepozbývá platnosti, „bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno územní rozhodnutí, společné povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle jiného zákona a toto rozhodnutí nabylo právní moci.“
5. Stanovisko ÚHA bylo vydáno dne 15.1.2020 a nebyla v něm stanovena jeho platnost, tudíž platnost Stanoviska ÚHA skončila dne 15.1.2022. Jakkoli žádost o vydání územního rozhodnutí byla dle informací uvedených v Rozhodnutí podána dne 19.6.2020 (tudíž v době platnosti Stanoviska ÚHA), Stanovisko ÚHA nemohlo nepozbýt platnosti podle § 96b odst. 7 stavebního zákona, neboť není splněna poslední podmínka zde stanovené hypotézy právní normy, tedy není splněna podmínka, že Rozhodnutí nabylo právní moci. Uvedené nepřímou vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze, 10 A 75/2022-351, který uvedl, že „Obecná platnost závazných stanovisek není právními předpisy dána. Výjimkou jsou závazná stanoviska orgánů územního plánování, jejichž platnost je dle § 96b odst. 5 stavebního zákona dva roky. Stanovisko MMR bylo však vydáno 7. 10. 2020 a napadené rozhodnutí 28. 6. 2022 – platnost tak byla zachována“. V tomto případě soud hovořil o vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tedy i o nabytí právní moci příslušného rozhodnutí.
6. V tuto chvíli je tedy Rozhodnutí založeno na neplatném Stanovisku ÚHA, přičemž Účastník zdůrazňuje, že na tuto skutečnost Úřad upozornil ještě před vydáním Rozhodnutí, přičemž tento na uvedenou skutečnost nijak nereagoval. Pokud by mělo být dovozeno, že uvedený postup Úřadu je souladný s § 96b stavebního zákona, v konečném důsledku to znamená, že za situace, kdy stavební úřad ví, že bude vydávat územní rozhodnutí a zcela lhostejno, zda tomu tak bude třeba i za 10 let od vydání příslušného závazného stanoviska, a přestože byl na pozbytí platnosti stanoviska účastníky předem upozorněn, nemusí v tomto ohledu činit nic dalšího, neboť stanovisko nemůže prakticky nikdy pozbýt platnosti. Takovýto výklad by byl ve zjevném rozporu se zněním § 96b a zákonem stanovená doba platnosti by se stala pouhou obsolentní podmínkou. Toto považuje Účastník řízení za absurdní.
7. Bez ohledu na výše uvedené platí, že Stanovisko ÚHA není aktuální, neboť od jeho vydání do vydání Rozhodnutí došlo k několikanásobným úpravám územně-plánovací dokumentace závazné pro vydání Stanoviska ÚHA (i na tuto skutečnost Účastník Úřad upozornil). Konkrétně Účastník odkazuje např. na změny zásad územního rozvoje (<https://www.msk.cz/scripts/detail.php?pgid=97>) a změny územního plánu města Ostravy (<https://mapy.ostrava.cz/mapove-sluzby/uzemni-plan-ostravy/>). Účastník je přesvědčen, že uvedené skutečnosti měly být ze strany Úřadu, orgánu územního plánování či žadatele reflektovány a mělo být postaveno najisto, že Stanovisko ÚHA je stále aktuální. Není na Účastníku řízení, aby na tomto místě posuzoval všechny změny – toto je úkolem Úřadu a orgánu územního plánování.
8. Úřad si tedy měl minimálně ve vazbě na výslovné upozornění ze strany Účastníka vyžádat u orgánu územního plánování potvrzení, že Stanovisko ÚHA je v souladu s aktuálním znění územně-plánovací dokumentace na všech úrovních, a to např. v souladu s metodickým pokynem Ministerstva pro místní rozvoj (<https://mmr.gov.cz/cs/ministerstvo/stavebni-pravo/stanoviska-a-metodiky/stanoviska-odboru-uzemniho-planovani-mmr/5-organy-uzemniho-planovani,-dotcene-organy/zavazna-stanoviska-organu-uzemniho-planovani-metod>), kde se uvádí:

„Jinými slovy závazné stanovisko musí být aktuální v době, kdy je jako podklad použité, tj. v době rozhodování stavebního úřadu, nikoliv k době vydání závazného stanoviska. Z této skutečnosti plyne, že pokud dojde ke změně v podkladech, na základě kterých bylo závazné stanovisko vydáno, je nutné, aby stavební úřad zažádal orgán územního plánování o vyhodnocení předmětné změny na posuzovaný záměr (resp. na závěry závazného stanoviska), a to v rámci součinnosti dle § 4 odst. 2 stavebního zákona. Postupem orgánu územního plánování je pak vyhodnocení, zda předmětná změna v podkladu (projektové dokumentaci, politice územního rozvoje nebo v územně plánovací dokumentaci) měla vliv na posouzení obsaženém v závazném stanovisku, či nikoliv. V případě, že orgán územního plánování zjistí, že předmětná změna má vliv na posouzení záměru, a to tak, že se podstatně změnily podmínky, postupuje podle § 4 odst. 4 stavebního

zákona a vydá navazující závazné stanovisko (v záhlaví se uvede „Navazující závazné stanovisko“). V odůvodnění navazujícího závazného stanoviska je třeba zmínit původní závazné stanovisko a v navazujícím závazném stanovisku měnit pouze ty části, které vyvolala podstatná změna podmínek, za kterých bylo původní závazné stanovisko vydáno. V případě, že zjistí, že předmětná změna neměla vliv na posuzovaný záměr, tj. na závěry obsažené v závazném stanovisku, tak v rámci součinnosti sdělí své závěry stavebnímu úřadu.“.

Uvedené pochybení Úřadu pak jistě nelze zhojit v rámci přezkumu závazného stanoviska, neboť toto by založilo překvapivost rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

9. Konečně Účastník řízení namítá, že Stanovisko ÚHA neobstojí a nedostojí zákonným požadavkům ani z hlediska jeho obsahu.
10. Kromě toho, že stanovisko neposuzuje ani ty na první pohledu nejproblematictější zásahy záměru do městské zástavby, Účastník řízení upozorňuje, že za zcela překonaný a zjevně excesivní lze považovat závěr orgánu územního plánování, kterým odbyl posouzení souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování s konstatováním, že není v podstatě není co posuzovat, tedy že záměr nevyžaduje zvláštní posouzení (přestože se má i okolí bytového domu razantně proměnit již tím, že po něm budou rozesety monstrózní protihlukové stěny), neboť záměr je umožněn územním plánem a tento je již v souladu s úkoly a cíli územního plánování.
11. Nelze akceptovat závěr, že posuzování souladu záměrů s cíli a úkoly územního plánování je vyčerpáno již tím, že je konstatován soulad záměru s územním plánem, resp. že individuální posouzení záměrů a jejich konkrétních dopadů na příslušnou lokalitu se směřuje na formalistickou aplikaci územních plánů. Úřad a případně orgán územního plánování by se tím dostali do role pouhého přihlížejícího, resp. jakéhosi glosátora souladu záměrů s územním plánem mechanicky aplikujícího deklarované parametry záměrů na podmínky územního plánu.
12. Účastník řízení poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v podobě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 45/2016-43, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Zbývá doplnit, že posouzení souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací a souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, **jsou dle § 90 stavebního zákona dvě odlišné kategorie hledisek, které má stavební úřad v územním řízení posuzovat [upravené samostatně pod písm. a) a b)]. Z ničeho nelze dovodit, že by v případě, kdy má obec vydán územní plán, postačovalo posouzení souladu záměru s tímto územním plánem. I v takovém případě musí stavební úřad posuzovat soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.**“.
13. Uvedené závěry jsou potvrzeny i rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3.3.2022, č.j. 30 A 48/2021-119, ve kterém krajský soud mj. uvedl, že „Rovněž z textu ustanovení § 96b odst. 3 stavebního zákona plyne, že orgán územního plánování přezkoumává přípustnost stavebního záměru jednak z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací, a vedle toho z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. **Pokud by měl být posuzován toliko soulad záměru s územně plánovací dokumentací, nebyla by (logicky) podmínka posuzování souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování v citovaném ustanovení vůbec zakotvena (jazykový výklad).**... Krajský soud dále souhlasí s tím, jak byla daná problematika ozřejmena v Přezkumném závazném stanovisku. Přisvědčuje tak žalovanému v tom, že primární je sice posouzení stavebního záměru s obsahem územně plánovací dokumentace, zejména tedy s obsahem platného územního plánu, ale při porovnání jeho obsahu s jednotlivými cíli a úkoly územního plánování vymezenými v §§ 18 a 19 stavebního zákona nelze vyloučit, že **přípustnost záměru bude nutné a nezbytné posoudit vedle toho například s ohledem na jeho**

soulad s charakterem zástavby a stanovit urbanistické, architektonické a estetické požadavky na jeho řešení, které v takové míře podrobnosti územní plán neobsahuje, stejně jako např. stanovit etapizaci výstavby v té které lokalitě, zejména u souborů staveb či požadavky na řešení veřejných prostranství (teleologický výklad)."

14. Stejně lze odkázat i na 4. vydání metodického pokynu Ministerstva pro místní rozvoj z října 2022, kde jsou výše uvedené závěry opětovně a ve větší podrobnosti potvrzeny (viz str. 19, 21 a 22). Účastník řízení je též známa rozhodovací praxe jiných krajských úřadů, které také standardně postupují v souladu s výše uvedenými hledisky, tedy přestože je záměr formálně s územním plánem v souladu, zachrannou brzdu ve prospěch citlivého a rozumného řešení území představuje právě přiměřené správní uvážení mj. i s ohledem na stávající charakter a hodnoty území a na využitelnost navazujícího území (§ 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona) a z hlediska podmínek pro kvalitní bydlení (např. snížení obytné atraktivity stávajícího území, degradace hodnoty obytného prostředí lokality)(§ 19 odst. 1 písm. i) stavebního zákona).
15. **Stanovisko ÚHA je tedy zjevně nezákonné a nemůže tedy sloužit jako závazný podklad Rozhodnutí.**

VII. Nesprávnost hlukové studie a nezákonnost Stanoviska KHS

1. Jak již bylo uvedeno výše, Účastník opakovaně napadal obsahovou nedostatečnost závazného Stanoviska KHS, kdy KHS zcela rezignovala na posouzení všech aspektů, které jí přísluší na základě zákona (*a současně nestanovila žádné podmínky, které by „se propsaly“ do Rozhodnutí*). V tomto ohledu Účastník plně odkazuje na jeho dřívější podání, jejichž obsah shrnul v čl. III výše.
2. Současně se KHS v rámci vyjádření ze dne 30.6.2022, č.j. KHSMS 258006/2022/OV/HOK, odmítla zabývat zjevnými nedostatky a rozpory hlukové studie z roku 2018 a potažmo jejího doplnění z roku 2019.
3. Nad rámec dříve uvedené argumentace k hlukovým studiím (viz čl. III. výše, zejména body 3.4, 4.5. a 4.6.), Účastník doplňuje, že:
 - a) Vstupní výpočty hlukové studie z roku 2018 nebyly ověřeny kontrolním měřením, pravděpodobně ani nevychází z údajů dostupných ze strategických hlukových map, nýbrž byly toliko modelovány na základě vstupních údajů a modelů dopravy. Hluková studie z roku 2018 vychází z neaktuálních dopravních modelů (k dispozici byly jistě i podrobnější a aktuálnější dopravní modely – viz také <https://zdravaova.cz/wp-content/uploads/2022/08/Pruvodni-zprava.pdf>), ve kterých není zahrnuta např. dostavba klíčové dopravní stavby tzv. Prodloužené Rudné mající přímý dopad na intenzity dopravy v širokém okolí (zprovozněno již v prosinci 2019). V hlukové studii z roku 2018 se nadto vychází z ničím nepodloženého předpokladu, že realizace záměru nevyvolá změny v provozu tramvajových linek (str. 29). Hluková studie nemodeluje provoz autobusů a faktor autobusové zastávky přímo před bytovým domem. Hluková studie nemodeluje faktor semaforů (rozjíždění vozidel) a vyššího hlukového zatížení před bytovým domem.
 - b) V hlukové studii z roku 2018 se uvádí, že tato modelace hluku byla založena na předpokladu, že vnější prostředí, ve kterém dochází k šíření zvukových vln, **bylo modelováno, a to paušálně (!) jako pohltivé (!!!)**. Účastník řízení je přesvědčen, že právě tento základní a pro účely modelace hluku ve výpočtovém bodu č. 19 zcela mylný předpoklad mohl vést k tomu, že výchozí hodnoty (STAV 0) se natolik odlišují od údajů strategických hlukových map (viz shrnutí uvedené v čl. III výše). Účastník řízení uvádí, že o pohltivé prostředí se může jednat nanejvýše v části trasy záměru vedoucí mimo četnou zástavbu. V případě předmětného výpočtového bodu č. 19 musí být vnější prostředí kategorizováno jako odrazivé, nebo nanejvýše smíšené (viz také str. 50 Metodiky 2018 dostupné na: https://www.rsd.cz/documents/38144/80830/Manual_2018_v1.3.pdf/07f107b8-9163-d117-1ffa-6813b2c33479?t=1657172510752).

- c) Výpočet hluku byl realizován na základě zastaralé metodiky (Manuál 2011) a zastaralého programového vybavení (program Hluk+ v 12.02 profi) a technický podmínek Ministerstva dopravy.
- d) Při započtení výpočtové odchylky, kterou zpracovatel studie shledal na úrovni 1,8 dB, doje ve výpočtovém bodu č. 19 k překročení hygienických limitů.

Podle § 21 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. přitom platí, že „Při hodnocení hluku a vibrací na pracovišti a vibrací v chráněných vnitřních prostorech staveb se uplatňuje nejistota, kterou se rozumí rozšířená kombinovaná standardní nejistota měření. Nejistota musí být uplatněna při hodnocení naměřených hodnot. Výsledná hodnota určující veličiny hluku a vibrací na pracovišti a vibrací v chráněných vnitřních prostorech staveb prokazatelně splňuje hygienický limit, jestliže je po přičtení hodnoty nejistoty nižší než hygienický limit.“

K překročení limitu pro noc při započtení uvedených odchylek tedy velmi pravděpodobně dojde i pro modelovanou výšku 7,5 m i v případě realizace tichého asfaltu (!) dle doplnění hlukové studie z roku 2019.

- e) Doplnění hlukové studie z roku 2019 pak není aktuální hlukovou studií ve smyslu podmínek Stanoviska EIA, vstupní údaje z hlukové studie 2018 nepřepočítala dle aktuálních metodik platných ke zpracování doplnění studie z roku 2019 i k okamžiku vydání Stanoviska KHS (ve studii se uvádí, že byla použita metodika Manuál 2018 a program Hluk+ v 13.01 profi z července 2019; je pak rovněž otázkou, z jakého důvodu nebyla použita metodika Ministerstva zdravotnictví⁷), nýbrž původní údaje vypočtené dle v tu dobu zastaralých metodik pouze převzala a k nim dle jiných metodik započítala vliv tichého asfaltu.
- f) K tomu Účastník dodává, že jakkoli vyjádření KHS již počítá s využitím tichého asfaltu a s tímto argumentem odbývá námitky Účastníka, využití tichého asfaltu se nepropsalo do podmínek územního rozhodnutí (!), tudíž stanovisko i vyjádření KHS je postaveno na předpokladu, který reálně nemusí být splněn. Kromě toho je podle Účastníka uvedená hypotetická podmínka i v rozporu s požadavkem Správy silnic Moravskoslezského kraje, kdy si tento správce vymínil že „V místech s mimořádným zatížením, kterými bude mimo jiné nově upravená styková křižovatka s ulicí Martinovskou a dále také vjezdové a výjezdové větve nově vybudované okružní křižovatky v km 1,269, požadujeme v těchto místech zvýšit odolnost podkladních vrstev vozovky proti trvalým deformacím s využitím technologie vrchní obrusné vrstvy tvořené z asfaltocementového betonu (typ ACB11) případně s využitím geokompozitu na bázi polymeru“ (viz str. 53 Rozhodnutí).
- g) Aktuálnost doplnění hlukové studie z roku 2019 není dána i z toho důvodu, že v něm není (logicky stejně jako v případě studie z roku 2018, ze které plně vychází a kterou pouze doplňuje) zohledněna dostavba klíčové dopravní stavby tzv. Prodloužené Rudné mající přímý dopad na intenzity dopravy v širokém okolí. Jak již uváděl Účastník výše tato stavba byla zprovozněna v prosinci roku 2019. Jakkoli doplnění studie bylo zpracováno v listopadu 2019, informace o zprovoznění této klíčové stavby byla veřejně známá a zpracovatel a údaje z měření dopravy, případně na zpracování nového dopravního modelu založeného na skutečných výchozích údajích, měl na toto zprovoznění vyčkat.⁸ Ze stejných

⁷ Metodika pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí <https://mzd.gov.cz/wp-content/uploads/wepub/14382/36099/V%C4%9Bstn%C3%ADk%20MZ%20%C4%8CR%2011-2017.pdf>

⁸ Viz také dokument z března 2020 dostupný na <https://zdravaova.cz/wp-content/uploads/2022/08/Pruvodni-zprava.pdf> a zde uvedená pasáž: „V prosinci 2019 byl otevřen úsek přeložky silnice 1. třídy I/11 v úseku Opavská – 17. listopadu (tzv. Prodloužená Rudná) ve zkušebním provozu. Po plném zprovoznění této komunikace z ní vznikne rychlostní silnice s maximální rychlostí 110 km/h. Ve stávajícím stavu (zkušební provoz) je maximální rychlost snížena na 90 km/h. V územním plánu města Ostravy byla tato stavba vedena pod označením DK 1. Vedení této komunikace je znázorněno níže na výřezu z územního plánu města Ostrava. Podle prvotních dat poskytnutých společností UDIMO spol. s r.o. je zde dopravní poptávka IAD na hodnotě cca 16 tis. vozidel/24 hodin

důvodů nemůže doplnění studie v roce 2019 považovat za aktuální hlukovou studii ani KHS MSK, ani Stavební úřad, kdy k vydání Stanoviska KHS došlo až 14.2.2020, tedy po zprovoznění stavby Prodloužené Rudné.⁹

Hluková studie z roku 2018, jakož i její doplnění z roku 2019, tedy nejsou aktuální, nesplňují tedy ani požadavky Stanoviska EIA, nebyly zpracovány odborně, dostatečně a KHS z nich nemůže nekriticky vycházet, aniž by konkrétně adresovala opodstatněné výhrady Účastníka.

4. Výhrady Účastníka k věrohodnosti a správnosti hlukových studií pak KHS nemohla odbýt s tím, že v budoucnu bude realizováno měření a v případě neplnění limitů navrženo opatření.
5. Účastník v tomto ohledu odkazuje i na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2024, č.j. 9 As 110/2022 – 101 (který mj. plně podporuje námitky a vyjádření Účastníka, které Úřadu předpokládal od samotného počátku), ve kterém soud uvedl:

*„Dle Nejvyššího správního soudu slouží modelové studie (akustické a hlukové) bez pochyb ke kvalifikovanému odhadu budoucích hladin hluku u stavebních záměrů, a to zpravidla v okamžiku před zahájením výstavby. Jelikož jde o jediný způsob, jak předpovědět možná rizika budovaných záměrů, není dle kasačního soudu namístě snižovat význam a závěr těchto studií (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38, odst. [16], [18]). **Jestliže se vypočtené hodnoty modelových studií blíží limitním hodnotám, či je dokonce překračují, je neakceptovatelný argument, že skutečně naměřené hodnoty budou pravděpodobně nižší. Současně se odchylka daná nejistotou měření v případě nově povolovaných záměrů promítne do hlukových limitů tím způsobem, že daný záměr nesmí v chráněných venkovních prostorech staveb překročit hygienický limit snížený právě o nejistotu měření** (srov. Motejl, O. a kol., Hluková zátěž – sborník stanovisek veřejného ochránce práv, Kancelář veřejného ochránce práv ve spolupráci s nakladatelstvím ASPI, 2009, str. 56, dostupné online na www.ochrance.cz, a obdobně rozsudek č. j. 6 As 189/2014-38, odst. [16]). **V dané věci neposkytují vypočtené hodnoty při předpokládané intenzitě dopravy rezervu pro její případné navýšení, a proto je dle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné usilovat o co nejúčinnější ochranu před hlukem již nyní, tedy za situace, kdy se odhadované hodnoty dle studií blíží limitním hodnotám, nebo je dokonce překračují. Naopak není správný názor KHS a Ministerstva zdravotnictví, že ke skutečnému ověření splnění hygienických limitů poslouží až zkušební provoz a případné nedostatky spočívající v nesplnění limitů hluku bude nucen stavebník odstranit až v jeho průběhu. Kasační námitka je proto i v této části důvodná. Správní orgány v dalším řízení posoudí, zda jsou hlukové studie obsažené ve správním spise aktuální (viz odst. [53] a odst. [62] tohoto rozsudku) a zda umožňují učinit si jednoznačný závěr o tom, že stavba splňuje hlukové limity, který nelze opřít o ničím nepodložené tvrzení, že naměřené hodnoty budou pravděpodobně nižší“.***

VIII. Nezákonnost Stanoviska EIA

1. Ve Stanovisku EIA jsou mj. stanoveny podmínky (které byly převzaty do Rozhodnutí) vztahující se právě k problematice hluku a vibrací. Konkrétně se jedná o tyto podmínky pro fázi provozu:
 - a) „V rámci zkušebního provozu (pokud nebude stanoven, tak v závěru 1. roku provozu) provést autorizované měření hluku z dopravy, jehož rozsah a podmínky budou dohodnuty s příslušným

v obou směrech. Do dopravního modelu byla doplněna tato komunikace včetně definování křižovek a kalibrace intenzit dopravy byla doplněna o zmíněná data“.

⁹ Viz také https://pjkp.rsd.cz/data/USR_001_2_8_TP/TP_104_2024.pdf: „Akustická studie tvoří nedílnou část DÚR; je v ní posouzena celková problematika ochrany proti hluku z provozu dopravy na pozemních komunikacích a navrženy základní akustické funkce PHC, **doložené výpočty dle aktuální metodiky**. Akustická studie v této fázi projektové přípravy již zahrnuje optimalizovaný výpočet, kdy vzájemný poměr mezi délkou a výškou protihlukové clony je již upraven s cílem optimalizovat její plochu ve vztahu k akustickému účinku a investičním nákladům“.

orgánem ochrany veřejného zdraví (minimálně však ve všech lokalitách, kde byly akustickou studií predikovány hladiny hluku v úrovni vyšší než 3 dB pod úrovní příslušných hygienických limitů hluku) a vibrací. V každé lokalitě provést měření u nejvíce zatíženého objektu. Výsledky měření projednat k orgánem ochrany veřejného zdraví. V případě ověření překračování hygienických limitů dle NV č. 272/2011 Sb. navrhnout a realizovat další doplňující protihlukové opatření s dostatečnou účinností nebo dle potřeby změnu provedených protihlukových opatření, doplňující opatření proti šíření vibrací (realizovat nápravná protihluková opatření). V případě provádění změn je nutno následně provést opětovné měření hluku a vibrací a výsledky opětovně projednat s orgánem ochrany veřejného zdraví"

- b) „V rámci zkušebního provozu (pokud nebude stanoven, tak v závěru 1. roku provozu) provést měření vibrací u vybraných stávajících objektů obytné zástavby umístěných nejbližší ke komunikaci, porovnat výsledky měření s měřením před zahájením stavby. Při změně – zhoršení výsledků měření projednat nápravná opatření s příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví a následně je realizovat".
2. S ohledem na právě uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2024, č.j. 9 As 110/2022 – 101 je evidentní, že tyto podmínky byly stanoveny v jasném rozporu se zákonem, kdy i) v rámci zkušebního provozu nestanoví konkrétní okamžik měření a ověření vstupních předpokladů, ii) implicitně počítají s tím, že k překročení hygienických limitů dojde, iii) a ani nestanoví konkrétní podobu možných sanačních opatření, které z logiky věci mohou citelně dopadnout na Účastníka řízení. Co se týče konkrétní podoby opatření, Účastník již dříve namítal, že manévrovací prostor pro jejich provedení v případě bytového domu prakticky neexistuje a pokud existuje, zcela jistě ještě násobně zhorší potenciálně tristní kvalitu prostředí (např. vyšší nebo delší protihluková stěna, stěna fakticky posunuta blíže k domu?). V případě vibrací pak reálně hrozí, že nebude možné učinit žádné opatření (ostatně ani nyní se o žádném opatření neuvažuje, neboť vibrace doposud nebyly změřeny ani namodelovány – viz výše).
3. V této souvislosti Účastník odkazuje na další relevantní pasáž výše uvedeného výše uvedeného rozsudku: „Kasační soud shledává přílehlavým odkaz stěžovatele na rozsudek č. j. 3 As 304/2019-79. Tamní krajská hygienická stanice navázala požadavek měření hluku k okamžiku ustálení automobilového provozu, k čemuž Ministerstvo zdravotnictví doplnilo, že je nutné vzít v potaz vhodné klimatické podmínky pro měření a místní poměry. Třetí senát odkázal na judikaturu stanovující požadavky na odůvodnění závazných stanovisek a uvedl, že: „[d]ůvody, které Ministerstvo zdravotnictví ve svém potvrzujícím stanovisku uvedlo, jsou však pouze obecné a nevypovídají nic o konkrétních místních podmínkách a odborných předpokladech, pro které nelze v dané věci stěžovatelu požadavku vyhovět.“ (srov. odst. [23] citovaného rozsudku). **Shledal-li třetí senát kasačního soudu neurčitým a obecným okamžik měření vztahený k ustálení automobilového provozu během zkušebního provozu, v nyní souzené věci je podle kasačního soudu o to více obecnější a neurčitě stanovený okamžik měření, které má proběhnout v neurčitém časovém rozmezí zkušebního provozu.** Nejvyšší správní soud tedy shledal vypořádání rozkladové námitky požadující upřesnění požadavku měření hluku nepřezkoumatelným. Ministerstvo zdravotnictví pak pouze obecně uvedlo, že požadavku není možné vyhovět, aniž by uvedlo relevantní důvody, které jej k takovým úvahám vedly.“.
4. Stanovisko EIA je nadto stíženo další podstatnou vadou mající zásadní vliv na zákonnost a správnost celého procesu posouzení vlivů na životní prostředí a na to navazujících procesů spočívajících v tom, že ačkoli je záměr koncipován jako záměr na 2 samostatné etapy, Stanovisko EIA takto záměr vůbec neposuzuje automaticky počítá s tím, že obě etapy budou zrealizovány. Tento předpoklad je však samozřejmě zcela mylný, kdy etapovitost záměru v sobě nutně zahrnuje variantu, že realizována bude pouze první etapa. Ostatně k tomu, že záměr může být (ale ani nemusí) být realizován v samostatných etapách a že přesto byly dopady záměru posuzovány jako celek (tedy vždy pro situaci, kdy bude realizovány obě etapy) je výslovně uveden i ve Verifikačním stanovisku, kde se uvádí „Protože žadatel požádal o umístění záměru

v celém rozsahu jeho předchozího posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, **nerozlišuje ani toto závazné stanovisko etapy záměru**".

5. Skutečnost, že žadatel požádal o vydání územního rozhodnutí pro obě etapy (ačkoli, jak vyplývá i z výše uvedené pasáže Verifikačního stanoviska, učinit tak nemusel), nemá žádný vliv na skutečnost, že Stanovisko EIA mělo a mohlo počítat s variantou, že **realizována** bude pouze I. etapa záměru.
6. V tomto ohledu Účastník odkazuje na Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018-86, ve kterém soud uvedl:

„[50] Cílem stanoviska EIA ovšem není posoudit realizovatelnost záměru (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2017, čj. 7 As 51/2016-221). Protože je předmět posuzování odlišný od předmětu navazujících řízení, nelze se při zachování stávající koncepce odděleného procesu EIA a několika navazujících řízení zcela vyhnout nastíněné situaci, která není žádoucí, ale je podle české právní úpravy řešitelná. Přinejmenším vznáší velké nároky na orgán příslušný k provedení posouzení vlivů na životní prostředí, aby vyhodnotil, zda stanovisko EIA ob stojí i ve vztahu k navrhované části záměru. Jak bylo uvedeno, toto hodnocení je základem institutu verifikačního stanoviska. Vlivy na životní prostředí v případě záměru, který je realizován pouze z části, totiž mohou být v důsledku větší, než je tomu u celého záměru. Podobně se v případě postupné či oddělené realizace jednotlivých částí záměru mohou projevit vlivy, se kterými stanovisko EIA nepočítalo. V zásadě by tak mělo platit, že pokud stanovisko EIA nepočítá s etapizací záměru či s možností jeho jen částečné realizace a neposuzuje vlivy, které jsou s tím spojeny, jedná se o důvod pro provedení nového posouzení, respektive alespoň zjišťovacího řízení, které vyjasní, zda a v jakém rozsahu je nové posouzení potřeba....

[56] Je především rizikem stavebníka, že mu ohledně některé dílčí části záměru nebude vyhověno, stejně tak že nestihne ve lhůtě platnosti stanoviska EIA předložit všechny části záměru do navazujícího řízení, aby došlo k přerušení lhůty platnosti stanoviska EIA k celému záměru. Stále však může dosáhnout i opakovaného prodloužení platnosti stanoviska EIA, pokud prokáže, že nedošlo ke změně poměrů v území a v posuzování....

*[67] Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše, **je-li již ve fázi posuzování vlivů záměru na životní prostředí známo, že navazující povolování záměru, jeho realizace, případně i uvedení do užívání bude probíhat po částech či etapách, je nejen možné, ale i žádoucí, aby takové členění či etapizace byly součástí posouzení.** To může být vhodným nástrojem posouzení případných dílčích či mezitímních dopadů postupně realizovaných částí či etap záměru; samozřejmě to nesmí vést k umělému a účelovému dělení záměru za účelem obcházení pravidel posouzení EIA. Tak tomu ale v nyní rozhodované věci nebylo a ani krajský soud takové hodnocení nevyjádřil."*

IX. Nezákonnost závazných stanovisek z důvodu podjatosti Magistrátu města Ostravy a Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, námitka podjatosti pro účely přezkumu dotčených závazných stanovisek

1. Účastník řízení již v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 27.2.2024 upozornil i na skutečnost, že příslušné úřední osoby Magistrátu města Ostravy a Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vydaly dotčená závazná stanoviska (včetně např. Stanoviska EIA a Stanoviska ÚHA), přestože byly (a stále jsou) prokazatelně podjaté.
2. K tomuto závěru Účastník dospěl na základě skutečnosti, že součástí spisu jsou i dokumenty související s postupem, na jehož konci byl jako příslušný stavební úřad k projednání žádosti o vydání územního rozhodnutí určen Krajský úřad Olomouckého kraje, namísto „zákonného“ Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, a to na základě usnesení Ministerstva pro místní rozvoj, odboru územně a stavebně správního ze dne 19.11.2020 pod č.j. MMR-54781/2020-83/2508 (dále jen „**Usnesení MMR**“).

3. Jestliže totiž ředitel Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v dopise č. j. MSK 75892/2020 ze dne 25.09.2020 - uvědomění nadřízeného správního orgánu a předání spisu,¹⁰ identifikoval zásadní a nezvratnou systémovou podjatost, a to s odkazem na smlouvu uzavřenou s Žadatelem již v roce 2018 (tato je součástí správního spisu), kdy mj. uvedl, že:
- a) *Stavba je prvkem strategické dopravní infrastruktury statutárního města Ostravy i Moravskoslezského kraj... Vlastníkem silnice bude Moravskoslezský kraj; vlastníkem staveb souvisejících převážně statutární město Ostrava.*
 - b) *Moravskoslezský kraj se statutárním městem Ostrava uzavřeli rámcovou smlouvu poř. č. 03040/2018 o spolupráci (dále jen „Smlouva“); předmětem Smlouvy je mimo jiné podpora přípravy a realizace Stavby a obě strany se tam zavazují, že „**budou činit všechny potřebné kroky k přípravě a realizaci stavby při využití všech dostupných prostředků**“ - k naplnění smlouvy byla na základě čl. 6 Smlouvy zřízena pracovní skupina.*
 - c) *Členy pracovní skupiny jsou osobně vedoucí úředníci odboru dopravy a chytrého regionu krajského úřadu; odbor současně zajišťuje v přenesené působnosti výkon státní správy na úseku zákona o pozemních komunikacích včetně zákona o urychlení výstavby dopravní infrastruktury. Na naplnění Smlouvy se přímo podílejí prostřednictvím vedoucích úředníků další pracoviště krajského úřadu (investiční, majetkové, financování evropských projektů atd.), dále také rozhodná pracoviště odboru právního a finančního.*
 - d) *Členové pracovní skupiny se současně podílejí na vytvoření originálního modelu dokončení přípravy a realizace Stavby, kdy by za podmínek rozsáhlých majetkoprávních dohod mezi městem, krajem, Ředitelstvím silnic a dálnic ČR, Správou silnic Moravskoslezského kraje a Státním fondem dopravní infrastruktury zajišťoval dokončení přípravy a financování Stavby Moravskoslezský kraj a jeho orgány. Záměr byl potvrzen příloženým stanoviskem Ministerstva dopravy Č. j.: 70/2020-520-DOP/1 z 13. července 2020*

příčemž současně z tohoto dovodil, že „*Přímá osobní účast – vztah široké skupiny vedoucích úředníků krajského úřadu k věci tedy vylučuje, abych zajistil nestranné projednání žádosti; **daná situace dopadá na všechny osoby podřízené a v rámci krajského úřadu pak nelze určit nikoho jiného**“*, a současně závěr o podjatosti byl potvrzen Usnesením MMR, tak zkrátka a dobře z tohoto není možné vyvodit jiný závěr, než že pokud nebyl v rámci celého krajského úřadu k dispozici jediný zaměstnanec kraje, který by byl schopen v přenesené působnosti při výkonu státní správy nezávisle a nestranně projednat žádost s odkazem na smlouvu uzavřenou v roce 2018, pak to samé musí platit i u zaměstnanců kraje, kteří při výkonu státní správy závazně posuzovali Záměr kdykoli po uzavření předmětné smlouvy.

Kromě Stanoviska EIA se toto týká zejména Verifikačního stanoviska, jakkoli i v uvedeném Verifikačním stanovisku příslušné osoby poněkud úsměvně preventivně prohlašují, že se necítí býti podjaté.

Jinými slovy, nemůže platit obojí, tedy že zaměstnanci kraje nejsou podjatí, pokud posuzují záměr při vydávání závazných stanovisek (při výkonu státní správy), a současně jsou podjatí, pokud záměr posuzují v rámci výkonu státní správy na úseku stavebního řádu. **To samé, resp. ještě výrazněji z logiky věci musí platit u zaměstnanců samotného žadatele, který má na výsledku věci bytostní zájem.**

Účastník řízení tímto současně namítá systémovou podjatost na úrovni Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, pokud by měl na základě podaného odvolání přezkoumávat závazná stanoviska vydaná Magistrátem města Ostravy, zejména pak Stanovisko ÚHA.

¹⁰ Dostupný zde: https://www.msk.cz/assets/urad/povinne_informace/priloha-1---500_04_par14_severni-spoj_postoupenimmr.pdf

X. Vady řízení

Účastník tímto napadá i nezákonné krácení práv Účastníka i všech účastníků řízení (vyjma žadatele), kterého se Úřad dopustil tím, že při realizaci zcela stěžejních procesních kroků nezohlednil skutečnost, že **územní řízení a současně i navazující řízení** vede právě Úřad, tedy krajský úřad se sídlem v jiném než v kraji, než ve kterém má být záměr realizován, a současně i jiný krajský úřad, než které vedl řízení o posouzení vlivů záměru na životní prostředí, na které má předmětné územní řízení navazovat.

Úřad se zejména v rámci oznámení o zahájení řízení (*které bylo pro všechny dříve či potenciálně zainteresované subjekty, které neměli povědomí o „utajeném“ přesunu věci do Olomouckého kraje, doručováno překvapivě primárně na úplně jiné úřední desce*) **nenařídil konání Ústního jednání**, které by se s největší pravděpodobností konalo v Moravskoslezském kraji (tak jako se konalo „na druhý pokus“ zkraje letošního roku), což by s ohledem na z toho vyplývající publicitu umožnilo uplatnění práv širokému okruhu dalších osob v poměrně dlouhé lhůtě (do konání ústního jednání), **a současně účastníkům stanovil toliko zákonnou minimální 15denní lhůtu k uplatnění námitek, která je s ohledem na všechny okolnosti věci zjevně nepřiměřená**. Tímto poškodil i Účastníka samotného, jehož časový prostor pro reakci na zahájení řízení byl Úřadem neúměrně a necitlivě zkrácen.

V tomto ohledu Účastník dále odkazuje na argumentaci shrnutou v čl. III odst. 3.1 výše.

Uvedené kroky Úřadu (a to bez ohledu na to, zda byly činěny vědomě/účelově či nevědomě) jsou tedy jasně v rozporu se základními zásadami správního řízení a porušily práva Účastníka na spravedlivý proces, přičemž založily takovou procesní vadu, která musí vést ke zrušení Rozhodnutí.

XI.

Účastník řízení tedy setrvává na svém stanovisku a navrhuje, aby příslušný odvolací správní orgán postupoval podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu tak, že Rozhodnutí zruší a věc vrátí Stavebnímu úřadu k novému projednání.

Za Účastníka řízení

Lenka Bílá
předsedkyně výboru

Ověřovací doložka změny datového formátu dokumentu podle § 69a zákona č. 499/2004 Sb.

Změnou datového formátu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy.
Nepodařilo se získat informace o podpisu.

Typ vstupního dokumentu: .PDF

Otisk souboru: AE96A86C1991599ACB15C738A86EBB20046A99405BF840110B4C5C414FD5F6

Použitý algoritmus: SHA256_SBB 2.16.840.1.101.3.4.2.1

Subjekt, který změnu formátu dokumentu provedl:

Olomoucký kraj, Jeremenkova 40a , 77900 Olomouc, posta@olkraj.cz

Datum vyhotovení ověřovací doložky:

3.6.2024

Jméno a příjmení osoby, která změnu formátu dokumentu provedla:

Cajthaml Petr